

Arrest

nr. 255 959 van 8 juni 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaten D. ANDRIEN en J. BRAUN
Mont Saint-Martin 22
4000 LIÈGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 8 maart 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 4 februari 2021 tot beëindiging van het verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13*octies*).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 april 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 mei 2021.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaten D. ANDRIEN en J. BRAUN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. MISSEGHERS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij kwam op 16 augustus 2011 toe op het Belgische grondgebied en diende op 17 augustus 2011 een verzoek om internationale bescherming in.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) trof op 29 mei 2013 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd ingetrokken en op 30 juni 2014 trof de commissaris-generaal een beslissing tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Als gevolg van deze beslissing werd de verzoekende partij in het bezit gesteld van een verblijfsrecht van onbepaalde duur en werd haar op 23 december 2016 een B-kaart afgeleverd, geldig tot 13 december 2021.

Op 3 augustus 2018 werd de verzoekende partij definitief veroordeeld door de Correctionele Rechtbank van Charleroi tot een gevangenisstraf van 2 jaren met uitstel van 5 jaren behalve voorlopige hechtenis van 5 oktober 2017 tot 3 januari 2018 wegens inbreuken op de wetgeving inzake verdovende middelen binnen het kader van een vereniging.

Op 5 augustus 2018 werd de verzoekende partij door de Correctionele Rechtbank van Luik definitief veroordeeld tot een gevangenisstraf van 2 jaar met uitstel 5 voor 1 jaar wegens mondelinge of schriftelijke bedreigingen, onder bevel of voorwaarde, met een aanslag op personen of eigendommen, strafbaar met een criminele straf; opzettelijke slagen en verwondingen met als gevolg ziekte of arbeidsongeschiktheid; woonstschennis; opzettelijke slagen en verwondingen; bedreiging door gebaren of zinnebeelden met een aanslag op personen of eigendommen, strafbaar met een criminele straf. Ook werd zij veroordeeld tot een gevangenisstraf van 1 maand wegens het opzettelijk beschadigen of vernielen van andermans roerende eigendommen.

Op 27 september 2018 richtte de directeur-generaal van de Dienst Vreemdelingenzaken een vraag tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus aan de commissaris-generaal op grond van artikel 55/5/1, §2, 1°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

De commissaris-generaal trof op 30 april 2019 een beslissing tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest nr. 232 873 van 20 februari 2020 bevestigde de Raad de intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 24 april 2020 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie de beslissing tot beëindiging van het verblijf. Op 17 november 2020 vernietigt de Raad deze beslissing van 24 april 2020 tot beëindiging van het verblijf bij arrest nr. 244 317.

Op 4 februari 2021 wordt het verblijf van de verzoekende partij opnieuw beëindigd met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

*“naam : O.I. (...)
voornaam : A. (...)
geboortedatum : (...).1995
geboorteplaats: Shekhan
nationaliteit : Irak*

Krachtens artikel 21 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gemaakt aan uw verblijf en krachtens artikel 7, eerste lid, 3°, wordt u bevolen het grondgebied van België te verlaten, alsook het grondgebied van de Staten die het Schengenacquis volledig toepassen, tenzij u beschikt over de documenten die zijn vereist om die Staten binnen te komen, om de volgende redenen van openbare orde:

Op 17/08/2011 diende u een verzoek om internationale bescherming in. Op 01/07/2014 werd u door het Commissariaat- generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) de subsidiaire beschermingsstatus toegekend, een beslissing waarvan u op 02/07/2014 in kennis werd gesteld. Als gevolg van deze beslissing werd u in het bezit gesteld van een verblijfsrecht van beperkte duur en werd u op 23/07/2014 een A-kaart afgeleverd, laatst geldig tot 11/07/2017. Op heden beschikt u over een verblijfsrecht van onbepaalde duur en werd u op 23/12/2016 een B-kaart afgeleverd, op heden geldig tot 13/12/2021.

Op 05/09/2018 werd u door de Correctionele Rechtbank te Luik definitief veroordeeld tot een gevangenisstraf van 2 jaar met uitstel 5 jaar voor 1 jaar wegens mondelinge of schriftelijke bedreigingen, onder bevel of voorwaarde, met een aanslag op personen of eigendommen, strafbaar met een criminele straf; opzettelijke slagen en verwondingen met als gevolg ziekte of arbeidsongeschiktheid; woonstschennis; opzettelijke slagen en verwondingen; bedreiging door gebaren of zinnebeelden met een aanslag op personen of eigendommen, strafbaar met een criminele straf. Bovendien werd u ook

veroordeeld tot een gevangenisstraf van 1 maand wegens het opzettelijk beschadigen of vernielen van andermans roerende eigendommen.

Dientengevolge werd door de DVZ op 27/09/2018 met toepassing van artikel 49/2, § 4. eerste lid, tweede zin (en artikel 55/5/1, § 2, 1°) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen een verzoek tot intrekking van uw subsidiaire beschermingsstatus aan het CGVS verstuurd.

In het licht van de heroverweging van uw subsidiaire beschermingsstatus werd u door het CGVS gehoord op 26/03/2019 teneinde u de mogelijkheid te bieden alle argumenten aan te brengen die het behoud van uw subsidiaire beschermingsstatus kunnen rechtvaardigen.

Op 30/04/2019 heeft het CGVS uw subsidiaire beschermingsstatus ingetrokken op basis van artikel 55/5/1, § 2, 1°, van de wet van 15 december 1980, een beslissing waarvan u op 02/05/2019 in kennis werd gebracht. Het CGVS concludeerde dat niet getwijfeld kan worden dat er ernstige redenen voorhanden zijn die de uitsluiting omwille van het plegen van een ernstig misdrijf verantwoorden, gelet op uw veroordeling door de Correctionele Rechtbank te Luik dd. 05/08/2018. Het CGVS was op dat ogenblik van oordeel dat u noch direct, noch indirect mocht worden teruggeleid naar Irak en dat een verwijderingsmaatregel bijgevolg niet verenigbaar was met de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980.

U diende tegen voormelde beslissing van het CGVS op 03/06/2019 een schorsend beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV). Op 24/02/2020 werd de intrekking van uw subsidiaire beschermingsstatus door de RVV bevestigd. Bijgevolg is de intrekking van uw subsidiaire beschermingsstatus definitief geworden.

Gezien uw subsidiaire beschermingsstatus definitief werd ingetrokken op basis van artikel 55/5/1, § 2, 1°, van de wet van 15 december 1980, staat vast dat de minister of zijn gemachtigde kan beslissen om uw verblijf te beëindigen.

U werd op 23/03/2020 via een aangetekend schrijven, dat door de DVZ naar het laatste adres vermeld in het Rijksregister werd gestuurd, uitgenodigd om alle documenten en elementen aan te brengen waarvan u het nodig acht dat de DVZ hiervan kennis heeft ten einde uw situatie correct in te schatten, zodoende een beslissing tot intrekking of beëindiging van het verblijfsrecht te verhinderen of beïnvloeden (art. 62, § 1, eerste lid, van de wet van 15/12/1980). U gaf gevolg aan dit schrijven en bezorgde de DVZ een ingevulde vragenlijst en volgende bijlagen terug: een attest van gezinssamenstelling dd. 29/10/2018; een brief van uw vermeende vriendin; documenten die uw schooltraject 2011-2017 moeten bewijzen; een uitnodiging voor een kennismakingsdag gericht op bepaalde beroepen dd. 02/10/2017; een attest van inschrijving voor een opleiding als mechaniker dd. 12/11/2019; een attest van regelmatige bijwoning van voormelde opleiding dd. 12/11/2019; een attest van deelname aan een gepersonaliseerd pedagogisch atelier Frans, wiskunde en informatica dd. 07/11/2019; een attest van het OCMW inzake een studentenjob uitgeoefend van 28/07/2014 - 08/08/2014; een attest van tewerkstelling voor de periodes 27/02/2019 - 04/03/2019 / 11/03/2019 - 11/03/2019 / 18/03/2019 - 18/03/2019 / 01/04/2019 - 10/05/2019 en 21/05/2019 - 31/05/2019.

Op 24/04/2020 nam de DVZ een beslissing tot beëindiging van uw verblijfsrecht, krachtens artikel 21 van de wet van 15 december 1980. U diende tegen deze beslissing beroep in op 04/06/2020 bij de RVV. Bij arrest nr. 244 317 van 17/11/2020 heeft de RVV deze beslissing tot beëindiging van uw verblijf vernietigd. De RVV was immers van oordeel dat uit de beslissing tot beëindiging van uw verblijf geenszins bleek waarom het gedrag van de verzoekende partij een actuele bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt.

Dienaangaande wijzen we erop dat u op 10/11/2020 door de Correctionele Rechtbank van Kortrijk opnieuw definitief veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van achttien maanden omwille van volgende feiten die zeer recent plaatsvonden, namelijk op 13/07/2020: afpersing met verzwarende omstandigheden; poging tot afpersing met verzwarende omstandigheden; mondelinge bedreigingen onder bevel of voorwaarde met aanslagen op personen of eigendommen waarop criminele straffen zijn gesteld; misbruik van vertrouwen.

Op 15/07/2020 werd u in het kader van het hoorrecht nogmaals gehoord door de DVZ, in de gevangenis.

Op 03/12/2020 heeft de DVZ een vraag om een geactualiseerd advies gevraagd aan het CG VS inzake de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel in uw hoofde met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Het CGVS was hierbij op 25/01/2021 van oordeel dat een verwijderingsmaatregel in uw hoofde verenigbaar is met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Op basis van deze nieuwe informatie, namelijk het vonnis van de Correctionele Rechtbank van Kortrijk van 10/11/2020 en het geactualiseerd advies inzake de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel in uw hoofde met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, heeft de DVZ besloten om krachtens artikel 21 van de wet van 15 december 1980 een einde te maken aan uw verblijf in België en u krachtens artikel 7, eerste lid, 3°, een bevel om het grondgebied te verlaten te geven.

Bij het nemen van deze beslissingen tot beëindiging van uw verblijf en het bevel om het grondgebied te verlaten zal met al deze elementen, evenals met alle andere actueel in uw dossier aanwezige elementen, rekening worden gehouden.

In toepassing van artikel 23, § 2, van de wet van 15 december 1980 wordt bij het nemen van deze beslissing rekening gehouden met de ernst of de aard van de inbreuk op de openbare orde of de nationale veiligheid die u heeft begaan, of met het gevaar dat van u uitgaat, en met de duur van uw verblijf in het Rijk. Er wordt ook rekening gehouden met het bestaan van banden met uw land van verblijf of met het ontbreken van banden met uw land van oorsprong, uw leeftijd en met de gevolgen voor u en uw familieleden.

We merken op dat u in het kader van uw verzoek om internationale bescherming dd. 17/08/2011 verklaarde dat u het Rijk op 16/08/2011 binnenkwam, met andere woorden ruim 8,5 jaar geleden. U was op het ogenblik van aankomst in België nog minderjarig en had de volle leeftijd van 15 jaar bereikt. Derhalve stellen we vast dat u het merendeel van uw leven elders dan in België heeft doorgebracht, namelijk in uw land van herkomst. Tijdens uw gehoor op 04/03/2013 in het kader van uw verzoek om internationale bescherming verklaarde u tot 25/06/2011 in het land van herkomst te hebben verbleven alvorens naar België te reizen. Voorts verklaarde u er het lager onderwijs te hebben voltooid en uw diploma te hebben behaald. Tevens verklaarde u 3 jaar middelbaar onderwijs te hebben gevolgd, maar dit niet te hebben voltooid.

Uw gezins- en familieleden woonden, voor zover nog niet overleden, eveneens in uw land van herkomst. Het loutere feit dat u ongeveer 8,5 jaar en sinds de leeftijd van 15 jaar regelmatig en ononderbroken in het Rijk verblijft, volstaat op zich dan ook niet om van een doorgedreven integratie of hechte sociale of culturele banden met de Belgische samenleving te spreken.

In het kader van het hoorrecht verklaarde u in de door u ingevulde vragenlijst het Frans machtig te zijn. van 2011 tot heden verschillende opleidingen te hebben gevolgd, een vakantiejob te hebben uitgeoefend van 28/07/2014 tot 08/08/2014 en van 27/02/2019 tot 31/05/2019 tewerkstelling te hebben genoten bij N.P. (...). Ter ondersteuning van deze verklaringen legde de reeds vermelde documenten voor.

Vooreerst wijzen we er op dat het loutere feit dat u het Frans machtig bent en verschillende jaren opleiding heeft genoten, niet noodzakelijk getuigt van een diepgewortelde integratie. U kwam immers in België aan op de leeftijd van 15 jaar, toen u dus nog leerplichtig was. Het loutere feit dat u in België gevolg gaf aan de leerplicht en hierdoor het Frans leerde getuigt slechts van het volgen van de regels die door de wetgever bepaald zijn en is op zich onvoldoende om van een diepgaande integratie in de Belgische samenleving te getuigen.

Daarnaast wijzen we er echter op dat het volgen van opleidingen nadat u niet langer leerplichtig was, inderdaad kunnen bijdragen tot of blijk kunnen geven van een zekere mate van integratie - of inspanningen daartoe - in de Belgische samenleving. Niettemin is het volgen van opleidingen slechts één aspect dat blijk kan geven van integratie in de samenleving. Op het vlak van tewerkstelling verwijst u naar het feit dat u in België gewerkt heeft als student en dat u tussen 27/02/2019 en 31/05/2019 tewerkgesteld was. De DVZ kan dan ook niet anders vaststellen dan dat u sinds geruime tijd meerderjarig bent geworden en dat u sindsdien slechts een maand vakantiewerk heeft gedaan en dat u daarna slechts drie maanden gewerkt heeft tijdens u verblijft in België. Dit kan bezwaarlijk als een bewijs van doorgedreven integratie worden gekwalificeerd.

Bovendien merken we op dat zelfs indien u bepaalde inspanningen zou hebben gedaan zich in de Belgische samenleving te integreren, dit geen afbreuk doet aan het feit dat u definitief veroordeeld werd voor feiten die als ernstig werden gekwalificeerd en die aanleiding gaven tot intrekking van uw subsidiaire beschermingsstatus. Niettemin u diverse opleidingen heeft genoten en zeer kortstondig gewerkt heeft tijdens uw verblijf in België, heeft dit er u niet van weerhouden strafbare feiten te plegen.

Op 05/09/2018 werd u immers door de Correctionele Rechtbank te Luik definitief veroordeeld tot een gevangenisstraf van 2 jaar met uitstel 5 jaar voor 1 jaar wegens mondelinge of schriftelijke bedreigingen, onder bevel of voorwaarde, met een aanslag op personen of eigendommen, strafbaar met een criminele straf; opzettelijke slagen en verwondingen met als gevolg ziekte of arbeidsongeschiktheid; woonstschennis; opzettelijke slagen en verwondingen; bedreiging door gebaren of zinnebeelden met een aanslag op personen of eigendommen, strafbaar met een criminele straf. Bovendien werd u ook veroordeeld tot een gevangenisstraf van 1 maand wegens het opzettelijk beschadigen of vernielen van andermans roerende eigendommen.

Bij de veroordeling voor deze verschillende feiten werd bij vonnis van 05/09/2018 rekening gehouden met de schade die u aanbracht aan de fysieke integriteit van anderen, het feit dat u geweld heeft gebruikt, de ernst van de feiten en uw gebrek aan zelfbeheersing.

We herhalen hierbij dat deze feiten voldoende ernstig waren voor het CGVS om over te gaan tot de intrekking van uw subsidiaire beschermingsstatus. Uit de beslissing van het CGVS tot intrekking van uw subsidiaire beschermingsstatus blijkt dat u daar verklaarde in het verleden verkeerde keuzes te hebben gemaakt en omgegaan te hebben met verkeerde mensen. Tevens verklaarde u bij het CGVS thans het juiste pad te willen volgen. Het CGVS was echter van oordeel dat er diende vastgesteld te worden dat dit alles geen afbreuk doet aan het vonnis van de Correctionele Rechtbank van Luik van 05/09/2018. waarbij u schuldig werd bevonden aan de u ten laste gelegde feiten. Uw verklaringen werpen aldus geen ander licht op de beoordeling dat u definitief veroordeeld werd voor een ernstig misdrijf.

Bovendien is gebleken dat u twee dagen eerder - op 03/09/2018 - reeds definitief veroordeeld werd door de Correctionele Rechtbank te Charleroi tot een gevangenisstraf van 2 jaren met uitstel 5 jaren behalve voorlopige hechtenis van 05/10/2017 tot 03/01/2018, omwille van inbreuken op de wetgeving inzake verdovende middelen binnen het kader van een vereniging. Uit het vonnis van de Correctionele Rechtbank te Charleroi van 03/08/2018 blijkt dat u zich heeft ingelaten met de verkoop van heroïne tussen 6/08/2017 en 06/10/2017.

Uit uw persoonlijk gedrag - dat sinds uw aankomst in België resulteerde in twee definitieve veroordelingen - blijkt dan ook geenszins een diepgaande integratie in de Belgische samenleving. Op het moment dat u reeds geruime tijd meerderjarig geworden was en u dus op regelmatige wijze kon werken in België, heeft u ervoor gekozen om uw inkomen te verwerven op illegale wijze, namelijk via de verkoop van heroïne. Dit getuigt dan ook niet enkel van een gebrek aan integratie, maar zelfs van de manifeste onwil daartoe.

Bovendien blijkt uit uw persoonlijk gedrag een gebrek aan zelfbeheersing en een gebrek aan respect voor de fysieke integriteit van andere personen. De DVZ kan niet anders dan vaststellen dat een voor de maatschappij gevaarlijke criminele en gewelddadige ingesteldheid heeft, waardoor het helemaal niet uit te sluiten valt dat u dergelijk gedrag in de toekomst zal herhalen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelde reeds dat het niet kennelijk onredelijk is om uit het feit dat eerdere veroordelingen betrokkene niet hebben tegengehouden om nieuwe strafbare feiten te plegen, af te leiden dat er een actueel recidiverisico is (RvV 28 maart 2018, nr. 201.814) of verder nog: "De vaststelling van een actuele bedreiging vereist in regel dat de betrokken vreemdeling een neiging vertoont om een crimineel gedrag in de toekomst voort te zetten, vol te houden ofte herhalen (HvJ 22 mei 2012, C-348/09, P.I., pt. 30; Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer 20162017, DOC 54 2215/001. p. 24)." (RvV 22 december 2017, nr. 197.311).

Bovendien heeft uw eigen persoonlijk gedrag duidelijk aangetoond dat er sprake is van een continuïteit in uw voor de maatschappij gevaarlijke, criminele en agressieve ingesteldheid. U werd immers op 10/11/2020 door de Correctionele Rechtbank van Kortrijk definitief veroordeeld tot een gevangenisstraf van achttien maanden omwille van volgende feiten die zeer recent plaatsvonden, namelijk op 13/07/2020: afpersing met verzwarende omstandigheden; poging tot afpersing met verzwarende

omstandigheden; mondelinge bedreigingen onder bevel of voorwaarde met aanslagen op personen of eigendommen waarop criminele straffen zijn gesteld; misbruik van vertrouwen.

De rechtbank hield bij vonnis van 10/11/2020 dan ook rekening met de omstandigheid dat u in staat van wettelijke herhaling verkeert, aangezien u bij vonnis van 03/09/2018 door de Correctionele Rechtbank van Charleroi veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van twee jaar met probatie-uitstel van 5 jaar omwille van inbreuken op de wetgeving inzake verdovende middelen.

Uit het vonnis van 10/11/2020 van de Correctionele Rechtbank van Kortrijk blijkt hoe u zich schuldig gemaakt heeft een diefstal met geweld, waarbij u een keukenmes als wapen gebruikte. U gebruikte namelijk dit mes om uw slachtoffer te dwingen geld van zijn bankrekening af te halen, terwijl u eerder zijn iPhone en betaalkaarten had afgenomen.

Geconfronteerd met de verklaringen van het slachtoffer, de verklaringen van de getuigen en de camerabeelden, bleef u deze feiten ontkennen. De rechtbank was dan ook van oordeel dat uw verklaringen inconsistent, opportunistisch, ongeloofwaardig en strijdig met de gegevens van het strafdossier waren. De rechtbank stelde tevens dat dergelijke gelegenheidsdiefstallen asociaal zijn en doen blijken van een opportunistische en egoïstische ingesteldheid: onschuldige burgers worden geraakt in hun vermogensbelangen, blijven achter met een onbehaaglijk gevoel en zien hun veiligheidsgevoel geschaad. Het gemak waarbij u grijpt naar bedreiging, zelfs met wapenvertoon, om uw criminele avontuur te verwezenlijken, is volgens de rechtbank verontrustend en beroert de publieke opinie.

Deze informatie noopt dan ook geenszins tot een wijziging van de vaststelling dat er in uw hoofde sprake is van een manifest gebrek aan integratie. U heeft een parasitaire levensstijl en heeft zich met crimineel gedrag verrijkt ten koste van onschuldige burgers. U leeft volgens de rechtbank naast de maatschappij en bedreigt de orde en veiligheid met uw gedrag.

Bovendien is er sprake van een duidelijke continuïteit in uw voor de samenleving gevaarlijke ingesteldheid. De rechter stelde bij vonnis van 10/11/2020 van de Correctionele Rechtbank van Kortrijk dat u hardleers bent en niet de gepaste lessen trok uit eerdere fouten. Er wordt in het vonnis gesteld dat de vorige strafrechtelijke veroordelingen louter ervaren werden als een ongemak, zonder dat u een reden zag om uw gedrag op duurzame wijze aan te passen. De vorige veroordelingen hebben er u geenszins van weerhouden om nieuwe gewelddelicten te plegen. De rechter was van oordeel dat u volgens uw eigen regels en inzichten leeft en een bedreiging voor de openbare orde en veiligheid vormt.

We merken dan ook op dat deze laatste feiten gepleegd werden op het moment dat uw subsidiaire beschermingsstatus door het CGVS reeds was ingetrokken en op het moment dat u bij het CGVS verklaard had het juiste pad te willen bewandelen. U was op het ogenblik van de feiten dan ook op de hoogte dat uw verblijfsrecht ter discussie stond en kon bijgevolg redelijkerwijs verwachten dat nieuwe feiten van openbare orde gevolgen konden hebben voor uw verblijfsrechtelijke situatie. Dit heeft u er echter niet van weerhouden nieuwe feiten van openbare orde te plegen.

De rechter stelde bij vonnis van 10/11/2020 van de Correctionele Rechtbank van Kortrijk dan ook dat uw criminele veelzijdigheid en de persoonlijkheid een sombere prognose voor de toekomst scheppen en wijzen op een reële sociale gevaarlijkheid. U heeft er in het verleden niet voor teruggeschrokken om geweld of bedreiging te gebruiken teneinde uw criminele avonturen te verwezenlijken. Bijgevolg was de rechter van oordeel dat uw belangen zullen moeten wijken voor de belangen van de maatschappij, die bescherming verdient voor uw eigengereid en stuurloos gedrag.

Derhalve staat vast dat uw persoonlijk gedrag blijk geeft van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde en de veiligheid voor een fundamenteel belang van de samenleving. Bovendien is er sprake van een duidelijke continuïteit in uw criminele ingesteldheid en een reële sociale gevaarlijkheid.

Wat mogelijke gezins- of familiebanden in België betreft, verklaarde u in de door u ingevulde vragenlijst geen in België verblijvende gezins- en familieleden te hebben. U verklaarde sinds ongeveer een jaar een relatie te hebben met een meisje waarmee u niet samenwoont. Ter ondersteuning van deze verklaring, maakte u een brief over van dit Belgisch meisje. We merken vooreerst op dat het loutere feit dat twee personen verklaren een relatie te hebben, op zich onvoldoende bewijs vormt van een duurzame en stabiele relatie.

Bovendien werd u op 15/07/2020 opnieuw gehoord door de DVZ in het kader van het hoorrecht en verklaarde u hierbij dat u thans geen duurzame relatie in België heeft, noch dat er andere gezins- of familieleden in België zouden verblijven.

Daarenboven merken we op dat zelfs indien er een privé- en gezinsleven zou plaatsvinden in België, uit artikel 8. tweede lid, van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé- en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde te verzekeren.

Gezien uw strafrechtelijk verleden en de werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die u vormt voor de openbare orde, worden uw eventuele belangen ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde. We brengen dienaangaande in herinnering dat de Correctionele Rechtbank te Kortrijk bij vonnis van 10/11/2020 van oordeel was dat uw belangen zullen moeten wijken voor de belangen van de maatschappij, die bescherming verdient voor uw eigengereid en stuurlaas gedrag.

Derhalve is er geen familiaal beletsel voor het nemen van deze beslissingen tot beëindiging van uw verblijf en het bevel om het grondgebied te verlaten.

In de door u ingevulde vragenlijst in het kader van het hoorrecht verklaarde u aanvankelijk geen ziekte of medische problemen te hebben die u belemmeren te reizen of naar uw herkomstland terug te keren. U legde geen enkel medisch document neer. Op 15/07/2020 werd u opnieuw gehoord door de DVZ. In het kader van dit gehoor verklaarde u ziek te zijn na de dood van uw vader en uw broer. U verklaarde echter niet welke specifieke medische problemen u zou ondervinden, noch bevat het dossier medische documenten. Bijgevolg is de DVZ niet in het bezit van medische informatie waaruit zou moeten blijken dat u in de onmogelijkheid verkeert om te reizen en is er geen medisch beletsel voor het nemen van deze beslissingen.

Tot slot, betreffende een terugkeer naar uw land van herkomst, merken we vooreerst op dat de DVZ op 03/12/2020 een vraag om een geactualiseerd advies heeft gericht aan het CGVS inzake de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel in uw hoofde met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Het CGVS was op 25/01/2021 van oordeel dat een verwijderingsmaatregel in uw hoofde verenigbaar is met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

In het kader van het hoorrecht verklaarde u niet terug te kunnen keren naar uw land van herkomst, gezien uw vader en uw broer er overleden zijn en omwille van de onveilige situatie. Op 15/07/2020 verklaarde u problemen te hebben in uw herkomststreek en dat u zou sterven in Irak. Dit zijn echter louter blote verklaringen, die niet gestaafd worden met enig formeel element en bijgevolg niet nopen tot een wijziging van de beoordeling van het CGVS. We herhalen tot slot dat er geen medische of familiale beletsels zijn voor het nemen van deze beslissingen.

In toepassing van artikel 74/14, § 3, 3°, van de wet van 15 december 1980 wordt u geen termijn toegekend om het grondgebied vrijwillig te verlaten, gelet op het feit dat u door uw persoonlijk gedrag als een bedreiging voor de openbare orde dient te worden beschouwd.

We brengen dienaangaande in herinnering dat u sinds aankomst in België herhaaldelijk definitief veroordeeld werd: op 03/09/2018 werd u definitief veroordeeld door de Correctionele Rechtbank te Charleroi tot een gevangenisstraf van 2 jaren met uitstel 5 jaren behalve voorlopige hechtenis van 05/10/2017 tot 03/01/2018, omwille van inbreuken op de wetgeving inzake verdovende middelen binnen het kader van een vereniging; op 05/09/2018 werd u door de Correctionele Rechtbank te Luik definitief veroordeeld tot een gevangenisstraf van 2 jaar met uitstel 5 jaar voor 1 jaar wegens mondelinge of schriftelijke bedreigingen, onder bevel of voorwaarde, met een aanslag op personen of eigendommen, strafbaar met een criminele straf; opzettelijke slagen en verwondingen met als gevolg ziekte of arbeidsongeschiktheid; woonstschennis; opzettelijke slagen en verwondingen; bedreiging door gebaren of zinnebeelden met een aanslag op personen of eigendommen, strafbaar met een criminele straf. Bovendien werd u ook veroordeeld tot een gevangenisstraf van 1 maand wegens het opzettelijk beschadigen of vernielen van andermans roerende eigendommen; op 10/11/2020 werd u door de Correctionele Rechtbank van Kortrijk definitief veroordeeld tot een gevangenisstraf van achttien maanden omwille van: afpersing met verzwarende omstandigheden; poging tot afpersing met verzwarende omstandigheden; mondelinge bedreigingen onder bevel of voorwaarde met aanslagen op personen of eigendommen waarop criminele straffen zijn gesteld; misbruik van vertrouwen.

Derhalve kan enkel geconcludeerd worden dat, na zorgvuldige afweging van de in uw dossier aanwezige elementen, uit uw persoonlijk gedrag blijkt dat u een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt. De duur van uw verblijf in het Rijk en eventueel andere elementen rechtvaardigen een behoud van uw verblijf in België niet.

Bijgevolg wordt er omwille van redenen van openbare orde en krachtens artikel 21 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gemaakt aan uw verblijf en krachtens artikel 7, eerste lid, 3°, wordt u bevolen het grondgebied van België te verlaten, alsook het grondgebied van de Staten die het Schengenacquis volledig toepassen, tenzij u beschikt over de documenten die zijn vereist om die Staten binnen te komen.”

2. Over de rechtspleging

Waar de verwerende partij in haar nota vraagt de kosten ten laste van de verzoekende partij te leggen, wijst de Raad erop dat de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging geniet, zodat aan geen van de partijen kosten van het geding ten laste kunnen worden gelegd. Het beroep is immers kosteloos.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 1, 4, 7, 14, 15, 16, 24, 34, 35 en 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000, in werking getreden op 1 december 2009 (hierna: het Handvest), van de artikelen 5, 12 en 13 van Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn), van de artikelen 10, 11, 22 en 23 van de Grondwet, van de artikelen 7, 21, 23 en 62 van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het hoorrecht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het proportionaliteitsbeginsel.

Het middel luidt als volgt:

• Eerste grief

Volgens artikel 3 van de Europese Verdrag en artikel 4 van de Europese Handvest, kan niemand worden onderworpen aan vernederende of onmenselijke behandelingen.

Volgens artikel 5 van de terugkeerrichtlijn: “Bij de tenuitvoerlegging van deze richtlijn houden de lidstaten rekening met:

- a) het belang van het kind;*
- b) het familie- en gezinsleven;*
- c) de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land, en eerbiedigen zij het beginsel van non-refoulement”.*

Artikel 12.1 van de terugkeerrichtlijn luidt als volgt: “Het terugkeerbesluit en, in voorkomend geval, het besluit betreffende het inreisverbod en het besluit inzake verwijdering worden schriftelijk uitgevaardigd en vermelden de feitelijke en de rechtsgronden, alsook informatie over de rechtsmiddelen die openstaan”.

Volgens artikel 62§2 van de Vreemdelingenwet: “§ 2. De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. De feiten die deze beslissingen rechtvaardigen worden vermeld, behalve indien redenen van Staatsveiligheid zich daartegen verzetten.

Wanneer de in artikel 39/79, § 1, tweede lid, bedoelde beslissingen gebaseerd zijn op feiten die beschouwd worden als dwingende redenen van nationale veiligheid wordt in deze beslissingen vermeld dat ze gebaseerd zijn op dwingende redenen van nationale veiligheid in de zin van artikel 39/79, § 3”.

Artikel 62, lid 1, van de Vreemdelingenwet garandeert het recht om te worden gehoord. Volgens het Hof van Justitie van de Europese Unie maakt het recht om te worden gehoord, voordat een beslissing dat zijn belangen kan schaden wordt genomen, wel integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van de verdediging, dat een algemeen beginsel van het Unierecht is: « Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te

maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (zie met name arresten M., C-277/11, EU:C:2012:744, punt 87 en aldaar aangehaalde rechtspraak, en Mu karn bega, EU:C:2014:2336, punt 46). Volgens de rechtspraak van het Hof heeft de regel dat aan de adressaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen » (HvJ, C-249/13, 11 december 2014, Khaled Boudjlida, §§ 34-37). De rechten van de verdediging zijn reeks regels die bedoeld zijn om een eerlijk en contradictoir debat te waarborgen, zodat elke partij de grieven en argumenten van haar tegenstander kan kennen en deze kan bestrijden. Het principe van de tegenstrijdigheid heeft tot doel om, in het kader van debatten, de rechten van de verdediging te waarborgen. De niet-naleving ervan door de overheid vormt een belangrijke onregelmatigheid. Zoals het Hof van Justitie van de Europese Unie opmerkt: « Volgens vaste rechtspraak maken de rechten van de verdediging, die het recht om te worden gehoord en het recht op toegang tot het dossier omvatten, deel uit van de grondrechten die bestanddeel zijn van de rechtsorde van de Unie en verankerd zijn in het Handvest» (HvJ, M.G. v. Holland, C-383/13, 10 september 2013, par.32).

De zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS - arrest van 11 juni 2002, nr. 107.624). Volgens het arrest van de Raad van State nr. 216.987 van 21 december 2011: « Le devoir de minutie ressortit aux principes généraux de bonne administration et oblige l'autorité à procéder à une recherche minutieuse des faits, à récolter les renseignements nécessaires à la prise de décision et à prendre en considération tous les éléments du dossier, afin qu'elle puisse prendre sa décision en pleine connaissance de cause et après avoir raisonnablement apprécié tous les éléments utiles à la résolution du cas d'espèce ».

Artikel 47 van het Handvest en artikel 13.1 van de terugkeerrichtlijn garanderen het recht op een doeltreffende voorziening in rechte.

In casu op 30 april 2019 werd een beslissing van intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus door het CGVS genomen. Op 3 juni 2019 diende Meneer O.I. (...) een beroep tegen deze beslissing bij Uw Raad in, beslissing die uiteindelijk per arrest van 20 februari 2020 werd bevestigd. Het CGVS en Uw Raad waren echter van oordeel dat verzoeker noch direct nog indirect naar Irak mag worden teruggeleid en dat een verwijderingsmaatregel bijgevolg niet verenigbaar is met artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980.

Op 24 april 2020 werd een beslissing tot beëindiging van het verblijf zonder bevel om het grondgebied te verlaten door DVZ genomen. In een arrest nr. 244.317 van 17 november 2020 heeft Uw Raad deze beslissing vernietigd.

Op 10 november 2020 werd Meneer O.I. (...) door de Correctionele Rechtbank van Kortrijk definitief veroordeeld tot een gevangenisstraf van achttien maanden omwille van afpersing met verzwarende omstandigheden; poging tot afpersing met verzwarende omstandigheden; mondelinge bedreigingen onder bevel of voorwaarde met aanslagen op personen of eigendommen; misbruikt van vertrouwen.

Op 15/07/2020 werd Meneer O.I. (...) gehoord door de DVZ, in de gevangenis. Op 03 december 2020 heeft de DVZ een vraag om een geactualiseerd advies gevraagd aan het CGVS inzake de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel in het hoofde van Meneer O.I. (...) met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Het CGVS was hierbij op 25 januari 2021 van oordeel dat een verwijderingsmaatregel in zijn hoofde verenigbaar is met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Op 4 februari 2021 werd een beslissing tot beëindiging van het verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten door DVZ genomen.

Eerzijds vereizen artikel 3 van het EVRM, artikel 4 van het Handvest en artikel 5 van de terugkeerrichtlijn dat het beginsel van non-refoulement moet worden gerespecteerd wanneer een verwijderingsbesluit wordt genomen / de terugkeerrichtlijn ten uitvoer wordt gelegd. Volgens artikel 62 §2 van de Vreemdelingenwet moeten de terugkeerbesluiten worden gemotiveerd. Op dezelfde manier is artikel 12.1 van de terugkeerrichtlijn van toepassing.

Het feit dat het administratief dossier een advies van het CGVS inzake de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel in het hoofde van Meneer O.I. (...) met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet bevat, is niet voldoende. De terugkeerbesluiten moeten in hun schriftelijke motivatie de elementen bevatten waarmee de wederpartij rekening heeft gehouden met het beginsel van non-refoulement.

In dezelfde zin, zien arresten nr. 249.715 van 23 februari 2021 en nr. 248.213 van 26 januari 2021 van Uw Raad.

De erkenning van de wettigheid van de terugkeerbeslissing op basis van een advies in het administratief dossier heeft bovendien het recht op een doeltreffende voorziening in rechte en de rechten van de verdediging geschonden, aangezien verzoeker de inhoud ervan dus niet kon aanvechten.

In tegenstelling tot wat de verwerende partij zou beweren, is het is niet voldoende om toegang te hebben tot het administratief dossier na kennisgeving van het bevel om het grondgebied te verlaten. In een arrest nr. 247.821 van 17 juni 2020 heeft Uw Raad geoordeeld dat: “Dans les passages critiqués de l'arrêt entrepris, le Conseil du contentieux des étrangers décide en substance que des griefs émis à l'audience par le requérant à l'encontre d'une note de la Sûreté de l'Etat ne peuvent être pris en considération car il aurait dû solliciter l'accès au dossier administratif, en vertu de la loi du 11 avril 1994 relative à la publicité de l'administration, afin de prendre connaissance de la note précitée avant l'introduction du recours et afin de la contester dans sa requête. Le principe général du droit du respect des droits de la défense requiert, afin de garantir la contradiction des débats, que le requérant puisse faire valoir devant le juge des griefs au sujet d'éléments dont il n'a pu prendre connaissance que par le biais du dossier administratif et qu'il ignorait précédemment. Le bénéfice des droits de la défense n'est pas subordonné à l'exigence que le requérant sollicite l'accès au dossier administratif avant l'introduction de son recours et donc avant sa production par la partie adverse devant le Conseil du contentieux des étrangers. En décidant le contraire, le premier juge a méconnu le principe général du droit du respect des droits de la défense”. In dezelfde zin verwijst verzoeker ook naar verschillende arresten van de RvV (RvV - arrest nr. 245 van 9 december 2020; RvV arrest nr. 213.722 van 11 december 2018). Temeer daar de raadvrouw van Meneer OSMAN ISMAN zich tot de wederpartij heeft gewend om het administratief dossier en het advies van het CGVS te verkrijgen, maar dit niet heeft ontvangen (stuk 4).

Bovendien werd het recht om te worden gehoord niet gegarandeerd door de verwerende partij. In casu was Meneer O.I. (...) er niet van op de hoogte dat het CGVS en de verwerende partij van mening waren veranderd over de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst. Hij was niet in staat zich geldig uit te drukken over dit onderwerp.

Gelet op al deze elementen is de bestreden beslissing in strijd met de hierboven uiteengezette bepalingen en beginselen.

Anderzijds is Meneer O.I. (...) een soennitische Koerd afkomstig uit Centraal-Irak. Hij is geboren in Shekhan en werd opgegroeid in Mosul. Op 2 juli 2014 verkreeg hij de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet wegens zijn herkomst uit Nineveh (Centraal-Irak).

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Nineveh sindsdien niet is verbeterd: «According to Deutsche Welle, the Shia militia in Ninewa were still manning checkpoints in cities in August 2019, and this source reported of problems in many places. In the summer of 2019, the 30th PMU Brigade blocked a highway east of Mosul and it came to armed confrontation with the Iraqi army which tried to take over its checkpoints. 969 According to iMMAP, the explosive hazard risk level on the roads in Ninewa Governorate from February until the end of June 2020 show different stretches of the main roads from Mosul to Sinjar, Ta I Afar (and the Syrian border), to Dahuk, to Erbil, to Makhmur district and to Sahlah al-Din governorate being indicated as primary risk roads in the governorate. The Mosul-Sinjar road stands out with more recurrent high risk stretches during this period than the other main roads. (...)

In Ninewa the ISIL occupation was preceded by 'years of overlapping violent extremism and organized crime by militia groups, some of which were IS progenitors and/or rivals'. 971 Located within Iraq's disputed territories and having a diverse ethnic composition, Ninewa is considered to be a 'longtime center of Sunni Arab nationalism in Iraq' and was once the 'center of gravity for al-Qaeda in Iraq'. 972 Mosul was taken over and occupied by ISIL in June 2014. ISIL attacks on Sinjar, Zummar and the Ninewa Plains in August 2014 displaced nearly 1 million people within weeks. 973 The fall of Mosul in June 2014 and the withdrawal of the Kurdish Forces from large parts of the governorate in August 2014 led to widespread targeting of Iraq's minority communities by ISIL: Turkmen, Christians, Yazidis, Shabak, Kaka'i and other groups⁹⁷⁴ who were subjected to torture, public executions, crucifixions, kidnappings, and sexual slavery. 975 The battle for Mosul lasted more than nine months⁹⁷⁶, and the victory over ISIL was not officially announced until the beginning of July 2017.⁹⁷⁷ The battle, and especially its second part with the capturing of the historic town of western Mosul was the hardest confrontation between ISIL and the Iraqi government forces during the whole conflict from 2014 until present.⁹⁷⁸ Mosul - the second city of Iraq - sustained heavy damage, a high number of civilians was killed during the hostilities with the estimates of civilian casualties ranging from 4 194 killed and wounded⁹⁷⁹ up to 9 000-11 000 killed⁹⁸⁰, and one source indicated that over 40 000 civilians could have been killed as a result of the massive firepower used against the city by the ISF, the International Coalition and ISIL. 981 Minority communities responded to the threat by ISIL and the fact that the Iraqi Army and the Peshmerga abandoned their posts during the ISIL offensive of 2014 by developing many of the local militias and their allegiances. Insurgent violence after the ISIL collapse remained high in Ninewa in 2017.⁹⁸³ After the loss of its territorial control in the province, ISIL continued to carry out asymmetric attacks against ISF in Ninewa, amongst other governorates in north- central Iraq and in the central region. (...)

Despite not having territorial control in the governorate, ISIL continued to carry out asymmetric attacks against ISF and civilians in Ninewa in 2019 and 2020.¹⁰⁴³ According to a Center for Global Policy analysis from May 2020, ISIL came under pressure by the operation “Will of Victory” of the ISF with the U.S.-led coalition from 7 July 2019 until the end of the year in Ninewa and neighbouring provinces.¹⁰⁴⁴ However, the increasing tension between the US and Iran together with COVID-19 created new opportunities for the terrorist group: the removal of U.S. advisors from frontline headquarters hampered the coordination of the coalition intelligence and air support with the Iraqi forces.¹⁰⁴⁵ In Ninewa, ISIL uses sparsely populated areas to hide and attack from, but according to Knights/Almeida, it tries to build relatively strong bases in the rural belts of major cities and towns, in order to return to mass-casualty attacks, as the authors suspect.¹⁰⁴⁶ Husham Al-Hashimi also considered in May 2020 that ISIL is trying to gain foothold in rural areas surrounding cities, amongst other in Tal Afar and Qayara.¹⁰⁴⁷ Al-Hashimi saw ISIL focussing on ‘settling deserted villages across northern and central Iraq where natural geographic barriers and terrain - such as valleys, mountains, deserts, and rural areas - make conventional military operations challenging’.¹⁰⁴⁸ According to AlHashimi, ISIL had some 350-400 active fighters each sector it operated, including Ninewa governorate, which were supported by some 400 inactive fighters who focused on logistics.¹⁰⁴⁹ According to the ICG writing in October 2019, ISIL was mainly active within the southern and southwestern part of Ninewa (together with other areas in different provinces).¹⁰⁵⁰ Husham Al-Hashimi assessed in a December 2019 conflict map that ISIL retained a presence in Baaj, south of Ninewa desert.¹⁰⁵¹ The DIA stated in March 2020 that Rutbah district, the Hadr desert and Ba’aj in western Ninewa are the areas of the governorate where ISIL remained most active.¹⁰⁵² In an article published in May 2020, Knights/Almeida identified eleven specific areas of ISIL activity in Ninewa (in contrast to six in 2018) including: East Mosul; Ash Shura/Hammam al-Alil; Qayyarah; Sharqat; Jurn triangle: the Hatra/Iraq- Turkey Pipeline corridor southwest of Mosul; Badush/Atashana/west Mosul; Tal Afar/Muhallabiyah; TalAfar/Ayadhiyah; Sinjar/Ba’aj; Lake Sunnislah/Jazeera. (...)

Security incidents occurred throughout the province during 2019: in addition to air attacks by the Iraqi Air Force and the international coalition on presumed ISIL hideouts, there were military ground operations by the ISF and PM F against IS IL¹⁰⁵⁴, as well as attacks by ISIL on the ISF, and also on civilians.¹⁰⁵⁵ The Turkish Air Force attacked positions of the Kurdish/Yezidi YBS in Sinjar.¹⁰⁵⁶ There were also demonstrations protesting corruption by the deposed governor ¹⁰⁵⁷, and protests by members of a PMF brigade against the order given them to leave Mosul and the Ninewa Plains.¹⁰⁵⁸ Michael Knights and Alex Almeida assessed the insurgency of ISIL in Ninewa in 2018 as “patchy and reasonably weak”, but they noticed a sudden uptick in attacks in the 2nd half of 2019 that amounted to about the double of the previous year and according to them, this rate of attacks was sustained during the first quarter of 2020. (...)

The number of incidents during 2019 and 2020 recorded by Joel Wing remained within the same margin between 9 and 25 monthly attacks¹⁰⁶⁰, but according to Knights/Almeida, the rate of attacks was already steadily increasing by the end of 2018, and this changed to a more sudden uptick in the second half of 2019, with 34.1 attacks per month, about doubling the 2018 levels. The same source stated that this rate of insurgent attacks was sustained in the first quarter of 2020, and the authors assessed it as a fairly stable new level of attacks (32.3 ISIL attacks per month during the first quarter of 2020).¹⁰⁶¹ USDOD recorded between 25 and 30 ISIL attacks in Ninewa for the period between January and April 2020¹⁰⁶² and 24 between April June 2020.

According to Joel Wing, in February, March, April and May 2020, Ninewa was a secondary front for the insurgents.¹⁰⁶⁴ Michael Knights and Alex Almeida stated in their analysis of 2019 and the first quarter of 2020, that the surge of attacks by ISIL in Ninewa since the summer of 2019 and the sustained level in 2020 was primarily due to an increase in the number and quality of roadside bombings. The same analysts saw a gradual proliferation of more advanced tactics in the use of IEDs, like chains of multiple IEDs to enlarge impact zones, booby-trapping of houses to kill security forces and using attacks as a bait to draw forces onto roadside bombs.¹⁰⁶⁵ The majority of casualties from roadside bombings are members of the security forces, as the reporting of incidents by ACLED and Joel Wing indicate. However, there are also civilian casualties. (...)

The different types of incidents during the first half of 2020 included regular armed clashes between the security forces and ISIL insurgents, including shootings or attacks with explosives, security operations against insurgent hideouts in rural and remote areas, but also near or in populated places.¹⁰⁷⁰ For instance, there was an insurgent attack on the power grid near Qayyarah in May 2020, where three high voltage towers were hit.¹⁰⁷¹ ISIL is using different tactics like planting IEDs next to roads where the security forces are patrolling or firing mortar or small arms rounds into populated areas.¹⁰⁷² Another tactic used by the insurgents is the attacking and killing of village mukhtars. Although less frequent than in former years, as pointed out by Knights/Almeida, this form of violence still occurs in 2020.¹⁰⁷³ Mass graves of victims of the conflict with ISIL between 2014 and 2017 are still found in 2020, the biggest

such grave was found in Tal Afar region in February 2020. 1074 On 17 May 2020, the new Prime Minister Mustafa al-Kadhimi gave instruction to use all available resources to uncover the fate of kidnapped and forcibly disappeared Iraqis. Most reports of missing people are from Ninewa » (EASO Iraq - Security situation, oktober 2020, pp. 118-137, beschikbaar op:

https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/10_2020_EASO_COI_Report_Iraq_Security_situati on.pdf) (stuk 5).

Daarom is de bestreden beslissing onwettig, in strijd met artikel 3 van de Europese Verdrag, artikel 4 van de Europese Handvest en artikel 5 van de terugkeerrichtlijn.

- Tweede grief

Volgens artikel 1 van de Europese Handvest: “De menselijke waardigheid is onschendbaar. Zij moet worden geëerbiedigd en beschermd”.

Volgens artikel 23 van de Belgische Grondwet: “Ieder heeft het recht een menswaardig leven te leiden. Daartoe waarborgen de wet, het decreet of de in artikel 134 bedoelde regel, rekening houdend met de overeenkomstige plichten, de economische, sociale en culturele rechten, waarvan ze de voorwaarden voor de uitoefening bepalen”.

In casu kan verzoeker niet worden verwijderd naar Irak, anders zou het beginsel van non-refoulement worden geschonden. Een beëindiging van zijn verblijfsrecht zou verzoeker in een juridische leemte zetten voor meerdere jaren. Zonder verblijfsrecht, zal hij inderdaad geen toegang hebben tot de werkmarkt (geen werkvergunning), de huismarkt, opleidingen en sociale verzekeringen. Verzoeker zal gedwongen op straat te leven en, aangezien hij niet zal kunnen werken, zal verzoeker zijn meeste elementaire behoeften niet kunnen voldoen. Hij zal ook geen sociale bijstand krijgen om dit te compenseren. Hij zal slechts toegang krijgen tot dringend noodzakelijke medische hulp.

Dergelijke situatie, die zal voortduren, is in strijd met de menselijke waardigheid zoals gewaarborgd door artikel 23 van de Grondwet en artikel 1 van de Europese Handvest. De menselijke waardigheid is een absoluut recht dat geen enkele afwijking rechtvaardigt. De beëindiging van het verblijfsrecht is onwettig, in strijd met artikel 23 van de Grondwet en artikel 1 van de Europese Handvest.

- Derde grief

Volgens het Hof van Justitie in zijn arrest van 14 mei 2019 (zaken aken C-391/16, C-77/17 en C-78/17): “91 De formele erkenning van de hoedanigheid van vluchteling door verlening van de vluchtelingenstatus heeft tot gevolg dat de betrokken vluchteling krachtens artikel 2, onder b), van richtlijn 2011/95 internationale bescherming in de zin van deze richtlijn geniet, zodat hij - zoals de advocaat-generaal in punt 91 van zijn conclusie heeft opgemerkt-beschikt over alle rechten en voordelen waarin is voorzien bij hoofdstuk VII van die richtlijn, dat rechten bevat die gelijkwaardig zijn aan die van het Verdrag van Genève, maar ook - zoals met name het Parlement en de regering van het Verenigd Koninkrijk hebben opgemerkt - verstrekkendere rechten, die geen tegenhanger hebben in dat verdrag, zoals de rechten die zijn neergelegd in artikel 24, lid 1, en in de artikelen 28 en 34 van richtlijn 2011/95.

92 Uit de voorgaande overwegingen volgt dat de hoedanigheid van „vluchteling” in de zin van artikel 2, onder d), van richtlijn 2011/95 en artikel 1, afdeling A, van het Verdrag van Genève niet afhangt van de formele erkenning van die hoedanigheid door verlening van de „vluchtelingenstatus” in de zin van artikel 2, onder e), van die richtlijn, gelezen in samenhang met artikel 13 ervan.

110 Uit het voorgaande volgt dat personen die zich bevinden in een van de in artikel 14, leden 4 en 5, van richtlijn 2011/95 beschreven situaties, op grond van artikel 33, lid 2, van het Verdrag van Genève kunnen worden teruggestuurd of uitgezet naar hun land van herkomst, en dit zelfs indien hun leven of vrijheid daar bedreigd zou worden, terwijl dergelijke personen niet kunnen worden teruggestuurd op grond van artikel 21, lid 2, van richtlijn 2011/95 indien zij daardoor het risico zouden lopen dat hun in artikel 4 en artikel 19, lid 2, van het Handvest neergelegde grondrechten worden geschonden. Ten aanzien van die personen kan in de betrokken lidstaat weliswaar een besluit tot intrekking van de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 2, onder e), van richtlijn 2011/95 worden vastgesteld. dan wel een besluit waarbij wordt geweigerd deze status te verlenen, maar de vaststelling van dergelijke besluiten laat hun hoedanigheid van vluchteling onverlet wanneer zij voldoen aan de materiële voorwaarden om te worden aangemerkt als vluchtelingen in de zin van artikel 2, onder d), van die richtlijn, gelezen in samenhang met de bepalingen van hoofdstuk III ervan, en dus in de zin van artikel 1, afdeling A, van het Verdrag van Genève.”

Uit dit arrest volgt dat het recht van de Europese Unie aangaande uitgesloten vluchtelingen een uitgebreidere internationale bescherming biedt dan die welke door het Verdrag van Genève wordt geboden. Het Hof oordeelt dat uitsluiting van de vluchtelingenstatus er niet toe leidt dat iemand die in zijn land van herkomst een gegronde vrees voor vervolging heeft, de vluchtelingenstatus verliest, wat met name inhoudt dat hij niet het voorwerp kan zijn van een beslissing tot refoulement of uitzetting naar zijn land van herkomst.

Naar analogie, is dergelijke redenering ook van toepassing wat betreft de herkenning van hoedanigheid van deskundige van de subsidiaire bescherming.

Bovendien volgens de Europese richtlijn inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (considerans 49): "Aangezien de doelstellingen van deze richtlijn, namelijk normen vast te stellen voor de toekenning door de lidstaten van internationale bescherming aan onderdanen van derde landen en staatlozen, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming, niet voldoende door de lidstaten kunnen worden verwezenlijkt, en derhalve wegens de omvang en de gevolgen van deze richtlijn beter door de Unie kunnen worden verwezenlijkt, kan de Unie, overeenkomstig het in artikel 5 VEU neergelegde subsidiariteitsbeginsel, maatregelen nemen. Overeenkomstig het in hetzelfde artikel neergelegde evenredigheidsbeginsel gaat de onderhavige richtlijn niet verder dan nodig is om deze doelstellingen te verwezenlijken".

Dit is bevestigd door het Hof van Justitie: "56. Voorts zij opgemerkt dat de Uniewetgever zich bij de omschrijving van de gronden voor verlies van de subsidiaire beschermingsstatus heeft laten leiden door de regels die van toepassing zijn op vluchtelingen. De tekst en de structuur van artikel 19 van richtlijn 2011/95 betreffende het verlies van de status van subsidiair beschermde persoon vertoont namelijk gelijkenissen met artikel 14 van deze richtlijn, betreffende het verlies van de vluchtelingenstatus, dat op zijn beurt is gebaseerd op artikel 1, afdeling C, van het Verdrag van Genève. 57. Daaruit volgt dat de vereisten van het Verdrag van Genève in aanmerking moeten worden genomen bij de uitlegging van artikel 19 van richtlijn 2011/95. In het kader daarvan zijn de documenten van de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen (UNHCR) bijzonder relevant, gelet op de rol die het Verdrag van Genève aan de UNHCR toekent (zie in die zin arrest van 30 mei 2013, Halaf, C-528/11, EU:C:2013:342, punt 44)" (HvJ, arrest C-720/17, Mohammed Bilali tegen Bundesamt für Fremdenwesen und Asyl, 23 mei 2019, punt 56-57).

In casu kan verzoeker niet naar Irak worden verwijderd. Dit bedoelt dat hij heeft zijn hoedanigheid van deskundige van internationale beschermingen niet heeft verloren.

Als gevolg, in dergelijke geval, volgens het Hof van Justitie, kan verzoeker genieten van de grondrechten die zijn gewaarborgd door de Europese Handvest.

Zo heeft het Hof van Justitie in de bovenstaande zaak beoordeeld: "109. En tout état de cause, il importe de préciser que, ainsi que l'a relevé M. l'avocat général aux points 133 et 134 de ses conclusions, et comme le confirment les considérants 16 et 17 de la directive 2011/95, l'application de l'article 14, paragraphes 4 à 6, de cette directive est sans préjudice de l'obligation, pour l'État membre concerné, de respecter les dispositions pertinentes de la Charte, telles que celles figurant à son article 7, relatif au respect de la vie privée et familiale, à son article 15, relatif à la liberté professionnelle et au droit de travailler, à son article 34, relatif à la sécurité sociale et à l'aide sociale, ainsi qu'à son article 35, relatif à la protection de la santé. »

Om dergelijke rechten te kunnen genieten, heeft verzoeker wel nodig op een verblijfstitel. De beëindiging van zijn verblijfsrecht houdt immers in dat verzoeker niet meer in de bevolkingsregisters zal worden ingeschreven, geen werkvergunning meer zal hebben en niet meer onder een verzekering valt. De beëindiging van zijn verblijfsrecht zou het onmogelijke maken voor verzoeker zijn grondrechten te genieten, in strijd met artikelen 1, 14, 15, 16 34 en 35 van de Europe Handvest.

Ten minstens, als gevolg van de verschillende argumenten hierboven, komt het dan passend voor om alvorens recht te doen, hieromtrent prejudiciële vraag te stellen aan het Hof van Justitie van de Europese Unie (Raad van State, arrest n° 234.074 van 8 maart 2016).

• Vierde grief

In geval van een beslissing tot beëindiging van het verblijf om redenen van openbare orde of nationale veiligheid moet rekening worden gehouden met de grondrechten (RvV - arrest nr. 230.502 van 18 december 2019).

Volgens artikel 22 van de Grondwet heeft ieder recht op eerbiediging van zijn privéleven en zijn gezinsleven. Artikel 7 van de Handvest van de grondrechten en artikel 8 EVRM garanderen het ook. Artikel 8 EVRM omschrijft het begrip 'gezinsleven' of het begrip 'privéleven' niet. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht moeten worden geïnterpreteerd. Wat het bestaan van een gezinsleven betreft, moet allereerst worden nagegaan of er sprake is van een gezin. Ten tweede moet het feitelijk lijken dat de persoonlijke band tussen de leden van dat gezin voldoende nauw is (zie EHRM 12 juli 2001, K. en T. / Finland, § 150). Vervolgens moet de Raad overwegen of er inmenging in het gezins- en / of privéleven is. In dit verband moet worden gecontroleerd of de vreemdeling voor het eerst om toelating heeft verzocht of dat het een beslissing die een verkregen verblijf beëindigt. Als dit een initiële toelating is, zoals in het onderhavige geval, is het EHRM van mening dat moet worden nagegaan of de staat een positieve verplichting heeft om de privé- en / of familieleden

te helpen onderhouden en ontwikkelen. Dit gebeurt door het balanceren van de betrokken belangen. Als uit deze afweging van belangen blijkt dat de staat gebonden is door een positieve verplichting, is er sprake van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees / UK, §37). De vereisten van artikel 8 van het EVRM, zoals die van de andere bepalingen van het verdrag, zijn van de aard van de garantie en niet van de louter welwillendheid of praktische regeling (EHRM van 5 februari 2002, Conka / België, § 83), terwijl dit artikel de bepalingen van de wet van 15 december 1980 overweegt (EG 22 december 2010, nr. 210.029). Het bestaan van een gezinsleven of een privéleven, of beide, wordt in feite nagegaan.

In een arrest nr. 213.781 van 12 december 2018 herinnert uw Raad eraan dat: « Wanneer een risico op schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), §61). (...)»

Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat artikel 8 van het EVRM in casu moet worden beoordeeld in het licht van de uitwijzing van een gevestigde vreemdeling. De uitwijzing van een langdurig legaal verblijvende vreemdeling vormt in principe een inmenging in zijn recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven (EHRM 11 juni 2013, nr. 52166/09, Hasanbasic v. Zwitserland, par. 46-49; EHRM 2 juni 2015, K.M./Zwitserland, § 46-47; EHRM 15 november 2012, nr. 52873/09, Shala v. Zwitserland, par. 39; EHRM 10 november 2015, nr. 70429/10, par. 39-40).

De eerbiediging van het recht op privé- en gezinsleven is echter, ook bij de uitwijzing van een gevestigde vreemdeling, niet absoluut. Wel is vereist dat de uitwijzing beantwoordt aan de wettigheids- en doelmatigheidsvereisten van artikel 8, tweede lid van het EVRM. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien (legaliteit), ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen (legitimiteit) en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken (proportionaliteit). Staten beschikken over een zekere beoordelingsmarge wat betreft de noodzaak aan inmenging.

De proportionaliteitsvereiste impliceert echter wel dat er in elk geval een belangenafweging plaatsvindt waarbij een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie, enerzijds, en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde, anderzijds (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 76).

In deze belangenafweging moeten vanzelfsprekend alle van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken. Waar overwegingen van openbare orde of nationale veiligheid een rol spelen, quod in casu, heeft het EHRM een aantal welbepaalde criteria geformuleerd die nationale overheden in het maken van een billijke belangenafweging moeten leiden, namelijk de zogenaamde Boultif/Üner criteria (EHRM 2 juni 2015, nr. 6009/10, K.M./Zwitserland, § 51) ».

In casu uit de bestreden beslissing blijkt dat : « U werd op 23/03/2020 via een aangetekend schrijven, dat door de DVZ naar het laatste adres vermeld in het Rijksregister werd gestuurd, uitgenodigd om alle documenten en elementen aan te brengen waarvan u het nodig acht dat de DVZ hiervan kennis heeft ten einde uw situatie correct in te schatten, zodoende een beslissing tot intrekking of beëindiging van het verblijfsrecht te verhinderen of beïnvloeden (art. 62, § 1, eerste lid, van de wet van 15/12/1980). U gaf gevolg aan dit schrijven en bezorgde de DVZ een ingevulde vragenlijst en volgende bijlagen terug: een attest van gezinssamenstelling dd. 29/10/2018; een brief van uw vermeende vriendin; documenten die uw schooltraject 2011-2017 moeten bewijzen; een uitnodiging voor een kennismakingsdag gericht op bepaalde beroepen dd. 02/10/2017; een attest van inschrijving voor een opleiding als mechaniker dd. 12/11/2019; een attest van regelmatige bijwoning van voormelde opleiding dd. 12/11/2019; een attest van deelname aan een gepersonaliseerd pedagogisch atelier Frans, wiskunde en informatica dd. 07/11/2019; een attest van het OCMW inzake een studentenjob uitgeoefend van 28/07/2014 - 08/08/2014; een attest van tewerkstelling voor de periodes 27/02/2019 - 04/03/2019 / 11/03/2019 - 11/03/2019 / 18/03/2019 - 18/03/2019 / 01/04/2019 - 10/05/2019 en 21/05/2019 - 31/05/2019. (...)»

We merken op dat u in het kader van uw verzoek om internationale bescherming dd. 17/08/2011 verklaarde dat u het Rijk op 16/08/2011 binnenkwam, met andere woorden ruim 8,5 jaar geleden. U was op het ogenblik van aankomst in België nog minderjarig en had de volle leeftijd van 15 jaar bereikt. Derhalve stellen we vast dat u het merendeel van uw leven elders dan in België heeft doorgebracht, namelijk in uw land van herkomst. Tijdens uw gehoor op 04/03/2013 in het kader van uw verzoek om internationale bescherming verklaarde u tot 25/06/2011 in het land van herkomst te hebben verbleven alvorens naar België te reizen. Voorts verklaarde u er het lager onderwijs te hebben voltooid en uw diploma te hebben behaald. Tevens verklaarde u 3 jaar middelbaar onderwijs te hebben gevolgd, maar

dit niet te hebben voltooid. (...) Het loutere feit dat u ongeveer 8,5 jaar en sinds de leeftijd van 15 jaar regelmatig en ononderbroken in het Rijk verblijft, volstaat op zich dan ook niet om van een doorgedreven integratie of hechte sociale of culturele banden met de Belgische samenleving te spreken. In het kader van het hoorrecht verklaarde u in de door u ingevulde vragenlijst het Frans machtig te zijn, van 2011 tot heden verschillende opleidingen te hebben gevolgd, een vakantiejob te hebben uitgeoefend van 28/07/2014 tot 08/08/2014 en van 27/02/2019 tot 31/05/2019 tewerkstelling te hebben genoten bij N.P. (...). Ter ondersteuning van deze verklaringen legde de reeds vermelde documenten voor. Vooreerst wijzen we er op dat het loutere feit dat u het Frans machtig bent en verschillende jaren opleiding heeft genoten, niet noodzakelijk getuigt van een diepgewortelde integratie. U kwam immers in België aan op de leeftijd van 15 jaar, toen u dus nog leerplichtig was. Het loutere feit dat u in België gevolg gaf aan de leerplicht en hierdoor het Frans leerde getuigt slechts van het volgen van de regels die door de wetgever bepaald zijn en is op zich onvoldoende om van een diepgaande integratie in de Belgische samenleving te getuigen.

Daarnaast wijzen we er echter op dat het volgen van opleidingen nadat u niet langer leerplichtig was, inderdaad kunnen bijdragen tot of blijk kunnen geven van een zekere mate van integratie - of inspanningen daartoe - in de Belgische samenleving. Niettemin is het volgen van opleidingen slechts één aspect dat blijk kan geven van integratie in de samenleving. Op het vlak van tewerkstelling verwijst u naar het feit dat u in België gewerkt heeft als student en dat u tussen 27/02/2019 en 31/05/2019 tewerkgesteld was. De DVZ kan dan ook niet anders vaststellen dan dat u sinds geruime tijd meerderjarig bent geworden en dat u sindsdien slechts een maand vakantiewerk heeft gedaan en dat u daarna slechts drie maanden gewerkt heeft tijdens u verblijft in België. Dit kan bezwaarlijk als een bewijs van doorgedreven integratie worden gekwalificeerd ».

Meneer O.I. (...) is geboren in 1995 en woont sinds 2011 in België. Hij kwam ongeveer tien jaar geleden naar België, toen hij nog minderjarig was. Meneer O.I. (...) heeft alles gedaan om te integreren in België. Hij ging naar school en volgde vele opleidingen. Momenteel volgt hij ook een opleiding in mechanica (stuk 6). Hij deed alles wat hij kon om een werk te vinden, en als hij die niet had, volgde hij opleidingen. De verwerende partij kan niet op goede gronden concluderen dat Meneer OSMAN ISMAIL niet voldoende inspanningen heeft geleverd om in België te integreren. Zijn hele leven is hier.

Aangezien verzoeker een geheel nieuw leven heeft opgebouwd in België gedurende zijn lange verblijf, zou het intrekken van zijn verblijfsrecht in België een inbreuk betekenen op artikel 8 EVRM. De verwerende partij beoordeelt het gemak, de haalbaarheid en de proportionaliteit van de maatregel niet concreet. Ze heeft het proportionaliteitsbeginsel en de in de midden genoemde bepalingen geschonden.”

3.2. De verwerende partij antwoordt hierop het volgende in haar nota met opmerkingen:

“In het enige middel haalt verzoeker de schending aan van de artikelen 3 en 8 EVRM, van de artikelen 1, 4, 7, 14, 15, 16, 24, 34, 35 en 47 EU-Handvest, van de artikelen 5, 12 en 13 van de Terugkeerrichtlijn, van de artikelen 10, 11, 22 en 23 van de Grondwet, van de artikelen 7, 21, 23 en 62 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het hoorrecht, evenals van het zorgvuldigheids- en het proportionaliteitsbeginsel.

In een eerste onderdeel betoogt verzoeker dat het advies van de CGVS inzake de verenigbaarheid van de verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet niet voldoende is. De terugkeerbesluiten moeten in hun schriftelijke motivatie de elementen bevatten waarmee rekening gehouden werd met het non-refoulementbeginsel. Hij stelt de inhoud van het advies van de CGVS niet te hebben kunnen aanvechten. Hij vervolgt niet gehoord te zijn geweest waardoor hij zich niet heeft kunnen uitdrukken over de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst. Volgens beschikbare informatie zou de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst niet verbeterd zijn.

In een tweede onderdeel betoogt verzoeker dat hij niet verwijderd kan worden naar Irak. Een beëindiging van zijn verblijfsrecht zal hem voor meerdere jaren in een juridische leemte plaatsen waardoor hij geen toegang zal hebben tot de arbeidsmarkt, de huismarkt, opleidingen en sociale voorzieningen. Hij zal gedwongen worden op straat te leven en aldus niet in zijn elementaire behoeften kunnen voldoen, hetgeen in strijd is met artikel 3 EVRM.

In een derde onderdeel betoogt verzoeker hij kan genieten van de grondrechten die zijn gewaarborgd door het EU-Handvest nu hij niet naar Irak kan worden verwijderd. Hij stelt zijn hoedanigheid van internationaal beschermd niet verloren te hebben. Door de beëindiging van zijn verblijfsrecht zou hij niet meer kunnen genieten van zijn grondrechten.

In een vierde onderdeel beoogt verzoeker dat hij 10 jaar geleden naar België kwam, zich geïntegreerd heeft, een opleiding mechanica volgt, alles heeft gedaan om werk te vinden en een geheel nieuw leven in België te hebben opgebouwd. Het intrekken van zijn verblijfsrecht zou een inbreuk beteken op artikel 8 EVRM.

Verwerende partij heeft de eer vooreerst op te merken dat verzoekers intrekking van zijn subsidiaire beschermingsstatus definitief werd bij arrest van de Raad nr. 232.873 van 20.02.2020. Hij kan aldus niet gevolgd worden waar hij stelt zijn hoedanigheid van internationaal beschermde niet verloren te hebben en zodoende nog zou kunnen genieten van zijn grondrechten.

Verder heeft verwerende partij de eer te antwoorden dat verzoekers verblijfsrecht beëindigd werd conform artikel 21 van de Vreemdelingenwet om redenen van openbare orde of nationale veiligheid en hij omwille van die redenen bevolen werd om het grondgebied te verlaten.

Verzoeker betwist niet op 05.09.2018 door de Correctionele Rechtbank te Luik definitief veroordeeld tot een gevangenisstraf van 2 jaar met uitstel 5 voor 1 jaar wegens mondelinge of schriftelijke bedreigingen, onder bevel of voorwaarde, met een aanslag op personen of eigendommen, strafbaar met een criminele straf; opzettelijke slagen en verwondingen met als gevolg ziekte of arbeidsongeschiktheid; woonstschennis; opzettelijke slagen en verwondingen; bedreiging door gebaren of zinnebeelden met een aanslag op personen of eigendommen, strafbaar met een criminele straf. Bovendien werd u ook veroordeeld tot een gevangenisstraf van 1 maand wegens het opzettelijk beschadigen of vernielen van andermans roerende eigendommen.

Hij betwist evenmin dat hij op 03.08.2018 reeds definitief veroordeeld werd door de Correctionele Rechtbank te Charleroi tot een gevangenisstraf van 2 jaren met uitstel 5 jaren behalve voorlopige hechtenis van 05.10.2017 tot 03.01.2018 wegens inbreuken op de wetgeving inzake verdovende middelen binnen het kader van een vereniging.

Hij betwist nog minder op 10.11.2020 door de Correctionele Rechtbank van Kortrijk opnieuw definitief veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van achttien maanden omwille van volgende feiten die zeer recent plaatsvonden, namelijk op 13.07.2020: afpersing met verzwarende omstandigheden; poging tot afpersing met verzwarende omstandigheden; mondelinge bedreigingen onder bevel of voorwaarde met aanslagen op personen of eigendommen waarop criminele straffen zijn gesteld; misbruik van vertrouwen.

Bij het nemen van de bestreden beslissing werd niet alleen verwezen naar de verschillende veroordelingen maar ook uitvoerig gemotiveerd waarom het gedrag van verzoeker een actueel, werkelijk en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving. De gemachtigde motiveerde dienaangaande als volgt:

“Op 05/09/2018 werd u immers door de Correctionele Rechtbank te Luik definitief veroordeeld tot een gevangenisstraf van 2 jaar met uitstel 5 jaar voor 1 jaar wegens mondelinge of schriftelijke bedreigingen, onder bevel of voorwaarde, met een aanslag op personen of eigendommen, strafbaar met een criminele straf; opzettelijke slagen en verwondingen met als gevolg ziekte of arbeidsongeschiktheid; woonstschennis; opzettelijke slagen en verwondingen; bedreiging door gebaren of zinnebeelden met een aanslag op personen of eigendommen, strafbaar met een criminele straf. Bovendien werd u ook veroordeeld tot een gevangenisstraf van 1 maand wegens het opzettelijk beschadigen of vernielen van andermans roerende eigendommen.

Bij de veroordeling voor deze verschillende feiten werd bij vonnis van 05/09/2018 rekening gehouden met de schade die u aanbracht aan de fysieke integriteit van anderen, het feit dat u geweld heeft gebruikt, de ernst van de feiten en uw gebrek aan zelfbeheersing.

We herhalen hierbij dat deze feiten voldoende ernstig waren voor het CGVS om over te gaan tot de intrekking van uw subsidiaire beschermingsstatus. Uit de beslissing van het CGVS tot intrekking van uw subsidiaire beschermingsstatus blijkt dat u daar verklaarde in het verleden verkeerde keuzes te hebben gemaakt en omgegaan te hebben met verkeerde mensen. Tevens verklaarde u bij het CGVS thans het juiste pad te willen volgen. Het CGVS was echter van oordeel dat er diende vastgesteld te worden dat dit alles geen afbreuk doet aan het vonnis van de Correctionele Rechtbank van Luik van 05/09/2018, waarbij u schuldig werd bevonden aan de u ten laste gelegde feiten. Uw verklaringen werpen aldus geen ander licht op de beoordeling dat u definitief veroordeeld werd voor een ernstig misdrijf.

Bovendien is gebleken dat u twee dagen eerder – op 03/09/2018 – reeds definitief veroordeeld werd door de Correctionele Rechtbank te Charleroi tot een gevangenisstraf van 2 jaren met uitstel 5 jaren behalve voorlopige hechtenis van 05/10/2017 tot 03/01/2018, omwille van inbreuken op de wetgeving inzake verdovende middelen binnen het kader van een vereniging. Uit het vonnis van de Correctionele Rechtbank te Charleroi van 03/08/2018 blijkt dat u zich heeft ingelaten met de verkoop van heroïne tussen 6/08/2017 en 06/10/2017.

Uit uw persoonlijk gedrag – dat sinds uw aankomst in België resulteerde in twee definitieve veroordelingen – blijkt dan ook geenszins een diepgaande integratie in de Belgische samenleving. Op het moment dat u reeds geruime tijd meerderjarig geworden was en u dus op regelmatige wijze kon werken in België, heeft u ervoor gekozen om uw inkomen te verwerven op illegale wijze, namelijk via de verkoop van heroïne. Dit getuigt dan ook niet enkel van een gebrek aan integratie, maar zelfs van de manifeste onwil daartoe.

Bovendien blijkt uit uw persoonlijk gedrag een gebrek aan zelfbeheersing en een gebrek aan respect voor de fysieke integriteit van andere personen. De DVZ kan niet anders dan vaststellen dat een voor de maatschappij gevaarlijke criminele en gewelddadige ingesteldheid heeft, waardoor het helemaal niet uit te sluiten valt dat u dergelijk gedrag in de toekomst zal herhalen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelde reeds dat het niet kennelijk onredelijk is om uit het feit dat eerdere veroordelingen betrokkene niet hebben tegengehouden om nieuwe strafbare feiten te plegen, af te leiden dat er een actueel recidiverisico is (RvV 28 maart 2018, nr. 201.814) of verder nog: "De vaststelling van een actuele bedreiging vereist in regel dat de betrokken vreemdeling een neiging vertoont om een crimineel gedrag in de toekomst voort te zetten, vol te houden of te herhalen (HvJ 22 mei 2012, C-348/09, P.I., pt. 30; Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer 20162017, DOC 54 2215/001, p. 24)." (RvV 22 december 2017, nr. 197.311).

Bovendien heeft uw eigen persoonlijk gedrag duidelijk aangetoond dat er sprake is van een continuïteit in uw voor de maatschappij gevaarlijke, criminele en agressieve ingesteldheid. U werd immers op 10/11/2020 door de Correctionele Rechtbank van Kortrijk definitief veroordeeld tot een gevangenisstraf van achttien maanden omwille van volgende feiten die zeer recent plaatsvonden, namelijk op 13/07/2020: afpersing met verzwarende omstandigheden; poging tot afpersing met verzwarende omstandigheden; mondelinge bedreigingen onder bevel of voorwaarde met aanslagen op personen of eigendommen waarop criminele straffen zijn gesteld; misbruik van vertrouwen.

De rechtbank hield bij vonnis van 10/11/2020 dan ook rekening met de omstandigheid dat u in staat van wettelijke herhaling verkeert, aangezien u bij vonnis van 03/09/2018 door de Correctionele Rechtbank van Charleroi veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van twee jaar met probatie-uitstel van 5 jaar omwille van inbreuken op de wetgeving inzake verdovende middelen.

Uit het vonnis van 10/11/2020 van de Correctionele Rechtbank van Kortrijk blijkt hoe u zich schuldig gemaakt heeft een diefstal met geweld, waarbij u een keukenmes als wapen gebruikte. U gebruikte namelijk dit mes om uw slachtoffer te dwingen geld van zijn bankrekening af te halen, terwijl u eerder zijn iPhone en betaalkaarten had afgenomen.

Geconfronteerd met de verklaringen van het slachtoffer, de verklaringen van de getuigen en de camerabeelden, bleef u deze feiten ontkennen. De rechtbank was dan ook van oordeel dat uw verklaringen inconsistent, opportunistisch, ongeloofwaardig en strijdig met de gegevens van het strafdossier waren. De rechtbank stelde tevens dat dergelijke gelegenheidsdiefstallen asociaal zijn en doen blijken van een opportunistische en egoïstische ingesteldheid: onschuldige burgers worden geraakt in hun vermogensbelangen, blijven achter met een onbehaaglijk gevoel en zien hun veiligheidsgevoel geschaad. Het gemak waarbij u grijpt naar bedreiging, zelfs met wapenvertoon, om uw criminele avontuur te verwezenlijken, is volgens de rechtbank verontrustend en beroert de publieke opinie.

Deze informatie noopt dan ook geenszins tot een wijziging van de vaststelling dat er in uw hoofde sprake is van een manifest gebrek aan integratie. U heeft een parasitaire levensstijl en heeft zich met crimineel gedrag verrijkt ten koste van onschuldige burgers. U leeft volgens de rechtbank naast de maatschappij en bedreigt de orde en veiligheid met uw gedrag.

Bovendien is er sprake van een duidelijke continuïteit in uw voor de samenleving gevaarlijke ingesteldheid. De rechter stelde bij vonnis van 10/11/2020 van de Correctionele Rechtbank van Kortrijk dat u hardleers bent en niet de gepaste lessen trok uit eerdere fouten. Er wordt in het vonnis gesteld dat de vorige strafrechtelijke veroordelingen louter ervaren werden als een ongemak, zonder dat u een reden zag om uw gedrag op duurzame wijze aan te passen. De vorige veroordelingen hebben er u geenszins van weerhouden om nieuwe gewelddelicten te plegen. De rechter was van oordeel dat u volgens uw eigen regels en inzichten leeft en een bedreiging voor de openbare orde en veiligheid vormt. We merken dan ook op dat deze laatste feiten gepleegd werden op het moment dat uw subsidiaire beschermingsstatus door het CGVS reeds was ingetrokken en op het moment dat u bij het CGVS verklaard had het juiste pad te willen bewandelen. U was op het ogenblik van de feiten dan ook op de hoogte dat uw verblijfsrecht ter discussie stond en kon bijgevolg redelijkerwijs verwachten dat nieuwe feiten van openbare orde gevolgen konden hebben voor uw verblijfsrechtelijke situatie. Dit heeft u er echter niet van weerhouden nieuwe feiten van openbare orde te plegen.

De rechter stelde bij vonnis van 10/11/2020 van de Correctionele Rechtbank van Kortrijk dan ook dat uw criminele veelzijdigheid en de persoonlijkheid een sombere prognose voor de toekomst scheppen en wijzen op een reële sociale gevaarlijkheid. U heeft er in het verleden niet voor teruggeschrokken om geweld of bedreiging te gebruiken teneinde uw criminele avonturen te verwezenlijken. Bijgevolg was de rechter van oordeel dat uw belangen zullen moeten wijken voor de belangen van de maatschappij, die bescherming verdient voor uw eigengereid en stuurloos gedrag.

Derhalve staat vast dat uw persoonlijk gedrag blijk geeft van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde en de veiligheid voor een fundamenteel belang van de

samenleving. Bovendien is er sprake van een duidelijke continuïteit in uw criminele ingesteldheid en een reële sociale gevaarlijkheid.

(...)

We brengen dienaangaande in herinnering dat u sinds aankomst in België herhaaldelijk definitief veroordeeld werd: op 03/09/2018 werd u definitief veroordeeld door de Correctionele Rechtbank te Charleroi tot een gevangenisstraf van 2 jaren met uitstel 5 jaren behalve voorlopige hechtenis van 05/10/2017 tot 03/01/2018, omwille van inbreuken op de wetgeving inzake verdovende middelen binnen het kader van een vereniging; op 05/09/2018 werd u door de Correctionele Rechtbank te Luik definitief veroordeeld tot een gevangenisstraf van 2 jaar met uitstel 5 jaar voor 1 jaar wegens mondelinge of schriftelijke bedreigingen, onder bevel of voorwaarde, met een aanslag op personen of eigendommen, strafbaar met een criminele straf; opzettelijke slagen en verwondingen met als gevolg ziekte of arbeidsongeschiktheid; woonstschennis; opzettelijke slagen en verwondingen; bedreiging door gebaren of zinnebeelden met een aanslag op personen of eigendommen, strafbaar met een criminele straf. Bovendien werd u ook veroordeeld tot een gevangenisstraf van 1 maand wegens het opzettelijk beschadigen of vernielen van andermans roerende eigendommen; op 10/11/2020 werd u door de Correctionele Rechtbank van Kortrijk definitief veroordeeld tot een gevangenisstraf van achttien maanden omwille van: afpersing met verzwarende omstandigheden; poging tot afpersing met verzwarende omstandigheden; mondelinge bedreigingen onder bevel of voorwaarde met aanslagen op personen of eigendommen waarop criminele straffen zijn gesteld; misbruik van vertrouwen.

Derhalve kan enkel geconcludeerd worden dat, na zorgvuldige afweging van de in uw dossier aanwezige elementen, uit uw persoonlijk gedrag blijkt dat u een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt. De duur van uw verblijf in het Rijk en eventueel andere elementen rechtvaardigen een behoud van uw verblijf in België niet.

Bijgevolg wordt er omwille van redenen van openbare orde en krachtens artikel 21 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gemaakt aan uw verblijf en krachtens artikel 7, eerste lid, 3°, wordt u bevolen het grondgebied van België te verlaten, alsook het grondgebied van de Staten die het Schengenacquis volledig toepassen, tenzij u beschikt over de documenten die zijn vereist om die Staten binnen te komen.”

De gedragingen en handelingen van verzoeker waarvoor hij definitief veroordeeld werd zijn dermate laakbaar en zijn handelingen getuigen van een niet te ontkennen verwerpelijke gedrag derwijze dat uit de ernst van de gepleegde feiten alleen al kan aangenomen worden dat hij ook naar de toekomst toe door zijn gedrag aanzien kan worden als een actueel en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde.

Verzoeker toont het tegendeel niet aan.

Gelet op de specificiteit van de gepleegde feiten en het bijzonder ernstig karakter ervan, alsook de houding van de verzoeker, kan in redelijkheid kan besloten worden dat gezien het karakter en de ernst van de hierboven vermelde feiten, kan worden afgeleid dat verzoeker door zijn persoonlijk gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Het betoog van verzoeker, als zou de bestreden beslissing gebrekkig zijn gemotiveerd, mist feitelijke grondslag. Minstens toont verzoeker niet aan waarom de zeer uitvoerige motivering van de bestreden beslissing niet zou voldoen aan de vereisten van de formele motiveringsplicht. Een schending hiervan blijkt dan ook niet.

In zijn rechtspraak licht het Hof van Justitie toe dat het begrip “openbare orde” hoe dan ook, naast de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, veronderstelt dat er sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast. Verder moeten “ernstige redenen van openbare orde” worden onderscheiden van gewone “redenen van openbare orde” en “dwingende redenen van openbare orde”. “Ernstige redenen” vertalen het idee dat de omstandigheden van het geval een belangrijkere graad van ernst moeten vertonen dan de gewone “redenen” terwijl “dwingende redenen” vereisen dat de omstandigheden van het geval nog ernstiger zijn. Daaruit volgt dat het begrip “ernstige redenen” breder is dan het begrip “dwingende redenen” (Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 23 met verwijzing naar rechtspraak van het Hof van Justitie; zie ook Hof van Justitie 22 mei 2012, C-348/09, P.I., pt. 19). Dit alles houdt onder meer in dat gedragingen die kunnen worden gecatalogeerd onder “ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid”, zeker vallen onder de categorie van “gewone redenen van openbare orde of nationale veiligheid”.

Het Bestuur heeft in casu op individuele basis onderzocht wat in verzoekers persoonlijk gedrag of in de door hem gepleegde strafbare feiten een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt die ter bescherming van de openbare orde of de nationale veiligheid een beslissing die een beperking van zijn inreisrecht of het verblijfsrecht inhoudt kan rechtvaardigen. Het Bestuur baseerde hierbij haar besluit op een inschatting van het toekomstig gedrag

van verzoeker en dit aan de hand van de objectieve elementen zoals deze voorlagen op het ogenblik dat zij een beslissing nam en die bleken uit het administratief dossier (zie supra).

Geheel conform de vereisten van het Unierecht, heeft het Bestuur eveneens rekening gehouden met de aard en ernst van de opgelopen veroordelingen en met verzoekers persoonlijk gedrag.

Uit de bestreden beslissing blijkt verder dat het Bestuur rekening heeft gehouden mede duur van verzoekers verblijf in het Rijk, zijn leeftijd, zijn gezondheidstoestand, zijn gezins- en economische situatie, zijn sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong. De bestreden beslissing luidt hieromtrent als volgt:

"We merken op dat u in het kader van uw verzoek om internationale bescherming dd. 17/08/2011 verklaarde dat u het Rijk op 16/08/2011 binnenkwam, met andere woorden ruim 8,5 jaar geleden. U was op het ogenblik van aankomst in België nog minderjarig en had de volle leeftijd van 15 jaar bereikt. Derhalve stellen we vast dat u het merendeel van uw leven elders dan in België heeft doorgebracht, namelijk in uw land van herkomst. Tijdens uw gehoor op 04/03/2013 in het kader van uw verzoek om internationale bescherming verklaarde u tot 25/06/2011 in het land van herkomst te hebben verbleven alvorens naar België te reizen. Voorts verklaarde u er het lager onderwijs te hebben voltooid en uw diploma te hebben behaald. Tevens verklaarde u 3 jaar middelbaar onderwijs te hebben gevolgd, maar dit niet te hebben voltooid.

Uw gezins- en familieleden woonden, voor zover nog niet overleden, eveneens in uw land van herkomst. Het loutere feit dat u ongeveer 8,5 jaar en sinds de leeftijd van 15 jaar regelmatig en ononderbroken in het Rijk verblijft, volstaat op zich dan ook niet om van een doorgedreven integratie of hechte sociale of culturele banden met de Belgische samenleving te spreken.

In het kader van het hoorrecht verklaarde u in de door u ingevulde vragenlijst het Frans machtig te zijn, van 2011 tot heden verschillende opleidingen te hebben gevolgd, een vakantiejob te hebben uitgeoefend van 28/07/2014 tot 08/08/2014 en van 27/02/2019 tot 31/05/2019 tewerkstelling te hebben genoten bij N.P. (...). Ter ondersteuning van deze verklaringen legde de reeds vermelde documenten voor.

Vooreerst wijzen we er op dat het loutere feit dat u het Frans machtig bent en verschillende jaren opleiding heeft genoten, niet noodzakelijk getuigt van een diepgewortelde integratie. U kwam immers in België aan op de leeftijd van 15 jaar, toen u dus nog leerplichtig was. Het loutere feit dat u in België gevolg gaf aan de leerplicht en hierdoor het Frans leerde getuigt slechts van het volgen van de regels die door de wetgever bepaald zijn en is op zich onvoldoende om van een diepgaande integratie in de Belgische samenleving te getuigen.

Daarnaast wijzen we er echter op dat het volgen van opleidingen nadat u niet langer leerplichtig was, inderdaad kunnen bijdragen tot of blijk kunnen geven van een zekere mate van integratie – of inspanningen daartoe – in de Belgische samenleving. Niettemin is het volgen van opleidingen slechts één aspect dat blijk kan geven van integratie in de samenleving. Op het vlak van tewerkstelling verwijst u naar het feit dat u in België gewerkt heeft als student en dat u tussen 27/02/2019 en 31/05/2019 tewerkgesteld was. De DVZ kan dan ook niet anders vaststellen dan dat u sinds geruime tijd meerderjarig bent geworden en dat u sindsdien slechts een maand vakantiewerk heeft gedaan en dat u daarna slechts drie maanden gewerkt heeft tijdens u verblijft in België. Dit kan bezwaarlijk als een bewijs van doorgedreven integratie worden gekwalificeerd.

Bovendien merken we op dat zelfs indien u bepaalde inspanningen zou hebben gedaan zich in de Belgische samenleving te integreren, dit geen afbreuk doet aan het feit dat u definitief veroordeeld werd voor feiten die als ernstig werden gekwalificeerd en die aanleiding gaven tot intrekking van uw subsidiaire beschermingsstatus. Niettemin u diverse opleidingen heeft genoten en zeer kortstondig gewerkt heeft tijdens uw verblijf in België, heeft dit er u niet van weerhouden strafbare feiten te plegen.

(...) Wat mogelijke gezins- of familiebanden in België betreft, verklaarde u in de door u ingevulde vragenlijst geen in België verblijvende gezins- en familieleden te hebben. U verklaarde sinds ongeveer een jaar een relatie te hebben met een meisje waarmee u niet samenwoont. Ter ondersteuning van deze verklaring, maakte u een brief over van dit Belgisch meisje. We merken vooreerst op dat het loutere feit dat twee personen verklaren een relatie te hebben, op zich onvoldoende bewijs vormt van een duurzame en stabiele relatie.

Bovendien werd u op 15/07/2020 opnieuw gehoord door de DVZ in het kader van het hoorrecht en verklaarde u hierbij dat u thans geen duurzame relatie in België heeft, noch dat er andere gezins- of familieleden in België zouden verblijven.

Daarenboven merken we op dat zelfs indien er een privé- en gezinsleven zou plaatsvinden in België, uit artikel 8, tweede lid, van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé- en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde te verzekeren.

Gezien uw strafrechtelijk verleden en de werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die u vormt voor de openbare orde, worden uw eventuele belangen ondergeschikt geacht aan de vrijwaring

van de openbare orde. We brengen dienaangaande in herinnering dat de Correctionele Rechtbank te Kortrijk bij vonnis van 10/11/2020 van oordeel was dat uw belangen zullen moeten wijken voor de belangen van de maatschappij, die bescherming verdient voor uw eigengereid en stuurlaas gedrag. Derhalve is er geen familiaal beletsel voor het nemen van deze beslissingen tot beëindiging van uw verblijf en het bevel om het grondgebied te verlaten.

In de door u ingevulde vragenlijst in het kader van het hoorrecht verklaarde u aanvankelijk geen ziekte of medische problemen te hebben die u belemmeren te reizen of naar uw herkomstland terug te keren. U legde geen enkel medisch document neer. Op 15/07/2020 werd u opnieuw gehoord door de DVZ. In het kader van dit gehoor verklaarde u ziek te zijn na de dood van uw vader en uw broer. U verklaarde echter niet welke specifieke medische problemen u zou ondervinden, noch bevat het dossier medische documenten. Bijgevolg is de DVZ niet in het bezit van medische informatie waaruit zou moeten blijken dat u in de onmogelijkheid verkeert om te reizen en is er geen medisch beletsel voor het nemen van deze beslissingen. Tot slot, betreffende een terugkeer naar uw land van herkomst, merken we vooreerst op dat de DVZ op 03/12/2020 een vraag om een geactualiseerd advies heeft gericht aan het CGVS inzake de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel in uw hoofd met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Het CGVS was op 25/01/2021 van oordeel dat een verwijderingsmaatregel in uw hoofd verenigbaar is met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

In het kader van het hoorrecht verklaarde u niet terug te kunnen keren naar uw land van herkomst, gezien uw vader en uw broer er overleden zijn en omwille van de onveilige situatie. Op 15/07/2020 verklaarde u problemen te hebben in uw herkomststreek en dat u zou sterven in Irak. Dit zijn echter louter blote verklaringen, die niet gestaafd worden met enig formeel element en bijgevolg niet nopen tot een wijziging van de beoordeling van het CGVS. We herhalen tot slot dat er geen medische of familiale beletsels zijn voor het nemen van deze beslissingen.”

Uit de bestreden beslissing blijkt dat het Bestuur tevens rekening heeft gehouden met verzoekers privé- en familielevens, zijn langdurig verblijf in het Rijk, zijn integratie en zijn medische toestand.

Verzoeker toont het tegendeel niet aan.

Waar verzoeker, met verwijzing naar het EASO COI Report Iraq, stelt dat de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst niet verbeterd is, merkt verwerende partij op dat in voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Irak verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten. In de objectieve informatie waarover de CGVS beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Irak.

De motivering dienaangaande luidt als volgt: Op basis van een grondig onderzoek, waarbij rekening werd gehouden met de actuele informatie waarover het CGVS beschikt (COI Focus, Irak – Veiligheidssituatie in Centraal- en Zuid-Irak dd. 20 maart 2020), dient te worden besloten dat er in Ninewa, de provincie waar betrokkene van afkomstig is, er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat louter door zijn aanwezigheid aldaar hij een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.”

Uit voorgaande blijkt dat de CGVS een ex nunc-onderzoek heeft uitgevoerd naar de actuele veiligheidssituatie in Irak, meer bepaald de regio van herkomst van verzoeker en heeft vastgesteld dat er geen grond voor een schending van artikel 3 EVRM aanwezig is.

Bovendien is het advies van de CGVS geen aanvechtbare rechtshandeling waardoor het niet aan verzoeker ter kennis gebracht diende te worden.

Verzoeker toont verder niet met een begin van bewijs aan dat hij zijn verblijf niet op een andere door de wet georganiseerde wijze zou kunnen regulariseren. Hij gaat er verder met zijn betoog aan voorbij dat hij huidige toestand door zijn eigen bewuste handelingen heeft gecreëerd en niet aan het Bestuur kan worden tegengeworpen.

Hij toont evenmin aan dat het voor het Bestuur wettelijk verboden zou zijn om een einde te stellen aan zijn recht op verblijf zonder daar een bevel om het grondgebied te verlaten aan te koppelen.

Een schending van de door verzoeker aangehaalde rechtsbeginselen wordt niet aannemelijk gemaakt.

Waar verzoeker stelt dat het aangewezen is een prejudiciële vraag te stellen aan het Hof van Justitie aangaande de artikelen 14 en 19 van de Richtlijn 2011/95/EG, merkt verwerende partij op dat de Raad, gelet op artikel 267, derde lid van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, niet

*gehouden een prejudiciële vraag te stellen, daar zijn uitspraak vatbaar is voor een voorziening in cassatie bij de Raad van State.
Het enige middel is niet ernstig.”*

3.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, en de in artikel 62 van de Vreemdelingenwet vervatte motiveringsplicht, hebben tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zinnig heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, namelijk naar de artikelen 21 en 23 van de vreemdelingenwet wat betreft de beslissing tot beëindiging van verblijf en naar artikel 7, eerste lid, 3° wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten. Daarnaast verduidelijkt de verwerende partij uitvoerig om welke redenen zij het verblijf van de verzoekende partij beëindigt om redenen van openbare orde. Hierbij wordt onder meer de verblijfshistoriek van de verzoekende partij betrokken, er wordt verwezen naar de verschillende veroordelingen, er wordt ingegaan op de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus en op de mogelijkheden die aan de verzoekende partij geboden werden om elementen aan te brengen die van belang zijn in het kader van het heroverwegen van haar verblijf, de verwerende partij gaat eveneens in op alle door de verzoekende partij aangebrachte elementen inzake haar privé- en familielevens en haar integratie waarna werd geconcludeerd dat het persoonlijk gedrag van de verzoekende partij blijk geeft van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde en de openbare veiligheid waarbij er sprake is van een duidelijke continuïteit in de criminele ingesteldheid en een reële sociale gevaarlijkheid. De verwerende partij besluit dat er geen elementen zijn die de beëindiging van het verblijf in de weg staan en evenmin de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Er wordt in het kader van de motivering van het bevel om het grondgebied te verlaten ingegaan op de verklaringen van de verzoekende partij in het kader van haar hoorrecht. De verwerende partij verwijst niet louter naar het geactualiseerde advies van het CGVS inzake de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet – waarin geconcludeerd werd dat er in tegenstelling tot met een eerder advies geen beletsel meer is dat een verwijdering in de weg staat – maar geeft eveneens aan dat de verklaringen van de verzoekende partij omtrent de veiligheidssituatie in haar land van herkomst en meer specifiek haar herkomststreek niet gestaafd worden met enig formeel element zodat deze niet nopen tot een wijziging van de beoordeling van het CGVS. De verzoekende partij kan niet ernstig voorhouden dat de verwerende partij zich heeft beperkt tot het verwijzen naar het gewijzigde advies van het CGVS over de verenigbaarheid van een eventuele terugkeermaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. Zij toont verder niet aan welke elementen niet in de motivering zouden zijn betrokken.

Ten slotte wordt met verwijzing naar artikel 74/14, §3, 3° van de Vreemdelingenwet gemotiveerd waarom aan de verzoekende partij geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet “verder” te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “het waarom” of “uitleg” dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en 27 juni 2007, nr. 172.821).

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart

2002, nr. 105.103). Een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt.

De verzoekende partij bekritiseert de bestreden beslissing inhoudelijk en voert zo de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat middel vanuit dat oogpunt verder wordt onderzocht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid beoordeelt op grond van de juiste feitelijke gegevens, of de beoordeling correct is en of het besluit niet kennelijk onredelijk is (cfr. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat de beslissing tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus van de verzoekende partij definitief is geworden ingevolge het arrest nr. 232 873 van 20 februari 2020. In zoverre de verzoekende partij er in haar betoog van uit gaat dat zij haar internationaal beschermingsstatuut nog steeds geniet, kan zij dus niet worden gevolgd. Zo kan zij niet ernstig voorhouden nog te kunnen genieten van de (grond)rechten verbonden aan de status van subsidiair beschermde.

Daarnaast kan de Raad slechts vaststellen dat de verzoekende partij de beoordeling niet betwist dat zij door haar gedrag blijk geeft van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde en dat er sprake is van een duidelijke continuïteit in haar criminele ingesteldheid en een reële sociale gevaarlijkheid. Blijkens de motieven van de bestreden beslissing hield de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing rekening met de persoonlijke situatie van de verzoekende partij, zoals de duur van haar verblijf in het Rijk, haar familiale situatie, haar gezondheidstoestand, de aangehaalde mate van integratie en haar leeftijd.

Zoals hoger aangegeven baseert de verzoekende partij haar stelling dat de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten louter is gebaseerd op het geactualiseerde, gewijzigde advies van het CGVS omtrent de verenigbaarheid van een terugkeerbesluit met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet op een verkeerde lezing van de bestreden beslissing. Waar zij aanvoert dat haar recht op een doeltreffend rechtsmiddel wordt geschonden doordat zij geen toegang kreeg tot dit advies kan de verwerende partij worden bijgetreden dat dit advies, dat deel uitmaakt van het administratief dossier en dat door de verzoekende partij kon worden geconsulteerd – zij toont het tegendeel niet aan – op zich geen aanvechtbare rechtshandeling betreft. Overigens betreft de bestreden beslissing in voorliggende zaak de beslissing tot beëindiging van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten van 4 februari 2021 en niet het advies van het CGVS zodat kritiek tegen dit advies niet dienstig is. verder toont de verzoekende partij niet aan waarom de verwerende partij niet (mede) zou mogen verwijzen naar het advies van het CGVS van 25 januari 2021 omtrent een eventuele terugkeer naar het land van herkomst. In dit advies van 25 januari 2021 wordt het volgende gesteld:

“Op 7 januari 2021 ontving ik uw vraag om een geactualiseerd advies inzake de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel in hoofde van de heer O.I.A. (...) met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Op basis van een grondig onderzoek, waarbij rekening werd gehouden met de actuele informatie waarover het CGVS beschikt (COI Focus, Irak – Veiligheidssituatie in Centraal- en Zuid- Irak dd. 20 maart 2020), dient te worden besloten dat er in Ninewa, de provincie waar betrokkene van afkomstig is, er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat louter door zijn aanwezigheid aldaar hij een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

Bijgevolg is het Commissariaat-generaal van oordeel dat een verwijderingsmaatregel in hoofde van de heer O.I.A. verenigbaar is met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

Het CGVS maakte een analyse van de actuele veiligheidssituatie in Irak. Zoals in de bestreden beslissing wordt aangegeven beperkte de verzoekende partij zich in het kader van de vragenlijst hoorrecht die zij invulde tot ongestaafde verklaringen omtrent de veiligheidssituatie in haar land van herkomst. Ook in het kader van haar verzoekschrift dient de Raad vast te stellen dat de verzoekende partij weliswaar verwijst naar en citeert uit een EASO rapport over de veiligheidssituatie in Irak in 2020, maar deze bevindingen geenszins op haar persoonlijke situatie betrekt. Zij stelt slechts dat zij een soennitische Koerd is afkomstig uit Centraal-Irak en citeert vervolgens uit het genoemde rapport

stellende dat de veiligheidssituatie in Nineveh niet is verbeterd. Het bestaan van een gewapend conflict volstaat op zich niet om het uitreiken van een bevel om het grondgebied te verlaten in de weg te staan. Zij maakt dan ook niet concreet aannemelijk dat een terugkeer een risico inhoudt in het kader van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

Waar de verzoekende partij verwijst naar rechtspraak van de Raad, kan erop worden gewezen dat deze in een continentale rechtstraditie geen precedentenwerking kent.

Waar de verzoekende partij nogmaals de elementen aangaande haar vermeende integratie in het Rijk herhaalt in het kader van haar verzoekschrift, wijst de Raad erop dat de verwerende partij hieromtrent als volgt motiveerde in de bestreden beslissing:

“In toepassing van artikel 23, § 2, van de wet van 15 december 1980 wordt bij het nemen van deze beslissing rekening gehouden met de ernst of de aard van de inbreuk op de openbare orde of de nationale veiligheid die u heeft begaan, of met het gevaar dat van u uitgaat, en met de duur van uw verblijf in het Rijk. Er wordt ook rekening gehouden met het bestaan van banden met uw land van verblijf of met het ontbreken van banden met uw land van oorsprong, uw leeftijd en met de gevolgen voor u en uw familieleden.

We merken op dat u in het kader van uw verzoek om internationale bescherming dd. 17/08/2011 verklaarde dat u het Rijk op 16/08/2011 binnenkwam, met andere woorden ruim 8,5 jaar geleden. U was op het ogenblik van aankomst in België nog minderjarig en had de volle leeftijd van 15 jaar bereikt. Derhalve stellen we vast dat u het merendeel van uw leven elders dan in België heeft doorgebracht, namelijk in uw land van herkomst. Tijdens uw gehoor op 04/03/2013 in het kader van uw verzoek om internationale bescherming verklaarde u tot 25/06/2011 in het land van herkomst te hebben verbleven alvorens naar België te reizen. Voorts verklaarde u er het lager onderwijs te hebben voltooid en uw diploma te hebben behaald. Tevens verklaarde u 3 jaar middelbaar onderwijs te hebben gevolgd, maar dit niet te hebben voltooid.

Uw gezins- en familieleden woonden, voor zover nog niet overleden, eveneens in uw land van herkomst. Het loutere feit dat u ongeveer 8,5 jaar en sinds de leeftijd van 15 jaar regelmatig en ononderbroken in het Rijk verblijft, volstaat op zich dan ook niet om van een doorgedreven integratie of hechte sociale of culturele banden met de Belgische samenleving te spreken.

In het kader van het hoorrecht verklaarde u in de door u ingevulde vragenlijst het Frans machtig te zijn. van 2011 tot heden verschillende opleidingen te hebben gevolgd, een vakantiejob te hebben uitgeoefend van 28/07/2014 tot 08/08/2014 en van 27/02/2019 tot 31/05/2019 tewerkstelling te hebben genoten bij N.P. (...). Ter ondersteuning van deze verklaringen legde de reeds vermelde documenten voor.

Vooreerst wijzen we er op dat het loutere feit dat u het Frans machtig bent en verschillende jaren opleiding heeft genoten, niet noodzakelijk getuigt van een diepgewortelde integratie. U kwam immers in België aan op de leeftijd van 15 jaar, toen u dus nog leerplichtig was. Het loutere feit dat u in België gevolg gaf aan de leerplicht en hierdoor het Frans leerde getuigt slechts van het volgen van de regels die door de wetgever bepaald zijn en is op zich onvoldoende om van een diepgaande integratie in de Belgische samenleving te getuigen.

Daarnaast wijzen we er echter op dat het volgen van opleidingen nadat u niet langer leerplichtig was, inderdaad kunnen bijdragen tot of blijk kunnen geven van een zekere mate van integratie - of inspanningen daartoe - in de Belgische samenleving. Niettemin is het volgen van opleidingen slechts één aspect dat blijk kan geven van integratie in de samenleving. Op het vlak van tewerkstelling verwijst u naar het feit dat u in België gewerkt heeft als student en dat u tussen 27/02/2019 en 31/05/2019 tewerkgesteld was. De DVZ kan dan ook niet anders vaststellen dan dat u sinds geruime tijd meerderjarig bent geworden en dat u sindsdien slechts een maand vakantiewerk heeft gedaan en dat u daarna slechts drie maanden gewerkt heeft tijdens uw verblijf in België. Dit kan bezwaarlijk als een bewijs van doorgedreven integratie worden gekwalificeerd.

Bovendien merken we op dat zelfs indien u bepaalde inspanningen zou hebben gedaan zich in de Belgische samenleving te integreren, dit geen afbreuk doet aan het feit dat u definitief veroordeeld werd voor feiten die als ernstig werden gekwalificeerd en die aanleiding gaven tot intrekking van uw subsidiaire beschermingsstatus. Niettemin u diverse opleidingen heeft genoten en zeer kortstondig gewerkt heeft tijdens uw verblijf in België, heeft dit er u niet van weerhouden strafbare feiten te plegen.

(...)

Deze informatie noopt dan ook geenszins tot een wijziging van de vaststelling dat er in uw hoofde sprake is van een manifest gebrek aan integratie. U heeft een parasitaire levensstijl en heeft zich met crimineel gedrag verrijkt ten koste van onschuldige burgers. U leeft volgens de rechtbank naast de maatschappij en bedreigt de orde en veiligheid met uw gedrag.

(...)

Wat mogelijke gezins- of familiebanden in België betreft, verklaarde u in de door u ingevulde vragenlijst geen in België verblijvende gezins- en familieleden te hebben. U verklaarde sinds ongeveer een jaar een relatie te hebben met een meisje waarmee u niet samenwoont. Ter ondersteuning van deze verklaring, maakte u een brief over van dit Belgisch meisje. We merken vooreerst op dat het loutere feit dat twee personen verklaren een relatie te hebben, op zich onvoldoende bewijs vormt van een duurzame en stabiele relatie.

Bovendien werd u op 15/07/2020 opnieuw gehoord door de DVZ in het kader van het hoorrecht en verklaarde u hierbij dat u thans geen duurzame relatie in België heeft, noch dat er andere gezins- of familieleden in België zouden verblijven.

Daarenboven merken we op dat zelfs indien er een privé- en gezinsleven zou plaatsvinden in België, uit artikel 8. tweede lid, van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé- en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde te verzekeren.

Gezien uw strafrechtelijk verleden en de werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die u vormt voor de openbare orde, worden uw eventuele belangen ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde. We brengen dienaangaande in herinnering dat de Correctionele Rechtbank te Kortrijk bij vonnis van 10/11/2020 van oordeel was dat uw belangen zullen moeten wijken voor de belangen van de maatschappij, die bescherming verdient voor uw eigengereid en stuurlaas gedrag.

Derhalve is er geen familiaal beletsel voor het nemen van deze beslissingen tot beëindiging van uw verblijf en het bevel om het grondgebied te verlaten.”

De verzoekende partij toont niet aan met welke elementen aangaande haar integratie en de duur van haar verblijf volgens haar geen rekening is gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing. Het feit dat zij het niet eens is met het oordeel van de verwerende partij is niet van aard de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen.

De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen.

Wat de aangevoerde schending van de hoorplicht betreft, houdt die als beginsel van behoorlijk bestuur in dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen (RvS 23 mei 2001, nr. 95.805; RvS 22 oktober 2001, nr. 100.007; RvS 18 mei 2006, nr. 158.985; RvS 15 februari 2007, nr. 167.887).

De bestreden beslissing betreft het beëindigen van het verblijfsrecht van de verzoekende partij met de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Vooreerst ontkent de verzoekende partij niet dat zij op 15 juli 2020 werd gehoord naar aanleiding van het voornemen om haar verblijf te beëindigen. Zij ging in op de uitnodiging en bracht elementen aan die volgens haar de beëindiging van haar verblijfsrecht in de weg stonden (zie hoger). De verzoekende partij geeft niet aan in de onmogelijkheid te zijn geweest bepaalde elementen kenbaar te maken, noch toont zij aan dat met haar verklaringen geen rekening werd gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing.

In de mate dat de verzoekende partij de hoorplicht geschonden ziet als de plicht in hoofde van de overheid om zich volledig in te lichten in het raam van de zorgvuldigheidsplicht, wijst de Raad de verzoekende partij erop dat voor het nemen van de bestreden beslissing een grondig onderzoek werd gevoerd naar de eventuele terugkeer naar het land van herkomst, waarbij de verwerende partij zich zowel baseerde op het geactualiseerde advies van het CGVS van 25 januari 2021 omtrent een mogelijke verwijderingsmaatregel, als op de verklaringen van de verzoekende partij zelf.

Bovendien had de verzoekende partij steeds de gelegenheid het bestuur schriftelijk op de hoogte te brengen van alle feitelijkheden waarvan zij vond dat de verwerende partij deze diende te betrekken in de besluitvorming. Dit geldt des te meer nu de verzoekende partij op de hoogte was van het feit dat de verwerende partij haar verblijfssituatie aan het herevalueren was, gelet op de uitdrukkelijke vraag van de verwerende partij om elementen aan te brengen, de daaropvolgende beslissing tot beëindiging van haar verblijf, gevolgd door het vernietigingsarrest van de Raad.

De verzoekende partij verzuimt bovendien in haar verzoekschrift concreet aan te tonen op welke wijze zij geschaad wordt door het feit dat zij niet (nogmaals) werd gehoord door de verwerende partij. Zij blijft in gebreke aan te tonen welke elementen zij in een verhoor zou aangebracht hebben die maken dat de motieven van de bestreden beslissing als onredelijk zouden dienen gekwalificeerd te worden. Het gegeven dat de verzoekende partij het niet eens is met het oordeel van de verwerende partij doet geen afbreuk aan voorgaande vaststellingen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel, waarvan de schending eveneens wordt aangevoerd, legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De verzoekende partij voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat haar grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel is ongegrond.

Het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). In dit geval is de verwerende partij overgegaan tot een belangenafweging, zoals duidelijk blijkt uit de motivering van de bestreden beslissing. Zij heeft hierbij niet kennelijk onredelijk gehandeld. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het geval is.

De schending van de door de verzoekende partij aangevoerde bepalingen en beginselen wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht juni tweeduizend eenentwintig door:

mevr. J. CAMU, kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT, griffier.

De griffier, De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU